

தமிழ்ப் பொழில்.

தஞ்சைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் திங்கள் வெளியீடு.

துணர்	திருவள்ளூர் யாண்டு தகூஅஅ	மலர்
௩௩	ஏவிளம்பி, ஐப்பசி	௭
	1957 அக்டோபர், நவம்பர்.	

முதல் இராசேந்திரசோழனின் செப்பேட்டு வளைய முகப்பு.

வித்துவான். சி. கோவிந்தராசன், கரந்தைப் புலவர் கல்லூரி.

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் முதலாம் இராசேந்திர சோழன் செப்பேடுகள் ஐந்தடி ஒன்றரை அங்குலம் நீளமுள்ள வளையத்திற்கோக்கப்பெற்றுள்ளன. இவ்வளையம் தராவென்னும் கலப்பு உலோகத்தால் வார்த்தெடுக்கப்பட்டது. இவ்வளையத்தின் முகப்பிற் காணும் இலச்சினையே இவ்விதழில் வெளிவந்துள்ள நிழற்படமாகும்.

வளைய முகப்பின் பின்புறம் பதினாறு இதழ்களோடு கூடியதும் மலர்ந்து சற்று குவிந்து விளங்குவதுமான தாமரை மலர் போன்று ஒன்பது அங்குல கனமுடையதாக அமைந்துள்ளது. இதன் முன்புறமான ஐந்து அங்குலம் குறுக்ககலமுள்ள வட்டத்தில் வளைவாக கிரந்த எழுத்துக்களில் ஒரு சுலோகம் காணப்படுகின்றது. இவ்வட்டத்தின் நடுவில் வலப்புறப் பார்வையோடு பெருமிதமாக உட்கார்ந்துள்ள நிலையில் சோழர்க்குரிய இலச்சினையான புலியின் உருவம் அமைந்துள்ளது. அதற்கு முன்புறம் பாண்டியர்க்குரிய இலச்சினையான இரட்டை மீன்கள் காணப்படுகின்றன. சோழ பாண்டியர்க்குரிய இவ்விரண்டு இலச்சினைகளும் சம நிலையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விலச்சினைகளுக்கு முன்னும் பின்னும் திருவிளக்கு கொடி, அங்குசம் உடைவாள் ஆகியவற்றின் உருவங்களும் உள்ளன. இவற்றிற்கு மேலே வட்டத்தின் உள்ளடங்கிய நிலையில் இரு புறமும் கவரி நிலவக் கொற்றக்குடை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இவையனைத்தும் ஏறத்தாழ முகப்பின் அரையேயரைக்காற்பகுதியில் அடங்க, எஞ்சிய பகுதியில் வில்வடிவம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வில்லின் உட்புறத்துள்ள இடத்தில் முழுவது, அரசவிறுக்கை, பன்றி, சுவத்திகம் இவைகளுடன் ஐந்து இதழோடு கூடிய மலரொன்றும் அமைந்துள்ளது. இவ்வுருவங்களும் கிரந்த சுலோகமும் புடைப்புச் சிற்பமாகவே வார்த்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

கிரந்த எழுத்திலுள்ள சுலோகம், "ஏதத் ராஜன்ய மகுடஸிரேணி ரத்தேஷு ஸாஸநம் ஏதத் ராஜேந்திர சோளஸ்ய பரகேசரி வர்மமண!" என்பதாம்.

இதன் பொருள், 'பரகேசரி வர்மனுன இராசேந்திர சோழனுடைய இந்தச்சாசனம், அரசர்களுடைய முடிவரிசைகளிலுள்ள இரத்தினங்களில் செலுத்தப்பட்டது' என்பதாம்.

இதனால், முதலாம் இராசேந்திர சோழனுடைய பேராற்றலும், பலநாட்டு மன்னர்கள் இவன் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்திருந்த பெருமையும் தெளிவாகின்றன.

இவ்விலச்சினை முதலாம் இராசேந்திர சோழனின் எட்டாம் ஆட்சியாண்டளவில் எழுந்ததென்பது, செப்பேடுகளில் அறச்செயலைக் கூறும் தமிழ்ப் பகுதியின் தொடக்கத்திலுள்ள "நமக்கு யாண்டு எட்டாவது, நாள் நூற்றேழினால்" என்ற தொடரினாலும், இப்பகுதியின் எட்டாவது ஏட்டின் பின்புறத்தில் உள்ள இவனது மெய்க்கீர்த்தியாலும் நன்கு அறியப்படும்.

இவன் வென்று அடிப்படுத்திய நாடுகளின் அரச இலச்சினைகளே புலி உருவினைச் சார்ந்தும் அதன் கீழும் அமைந்துள்ளன. சோழர்கட்கும் பாண்டியர்கட்கும் உரிய சின்னங்களாய புலி, கயல்களின் உண்மையான அமைப்பினை இவ்விலச்சினை எடுத்துக் காட்டுவதாகும்.

புலியின் உருவம் பெருமிதத்தோடு உட்கார்ந்த நிலையில் உள்ளது. அதன் தோற்றத்திலே வீரம் பொருந்தியுள்ளது. புலி தனது வாலை முன் காலொன்றினால் பற்றியுள்ளதாகக் கல்வெட்டுத்துறை அறிஞர் கூறுவர்.

இருவேறு பேரரசர்களுடைய சின்னங்களும், சோழனுடைய அறத்திறங்கூறும் செப்பேட்டு வளைய முகப்பிலச்சினையில் ஒத்த மதிப்பியலில் மங்கலச் சின்னங்கள் சூழ அமைக்கப்பட்டுள்ளதை நோக்கின், சோழரும் பாண்டியரும் தம்முள் சீற்றமும், அரசியல் மாற்றமும் உடையரேனும், தொன்றுதொட்டு வரும் அவர்தம் உறவின் அடிப்படைப் பெருமையினை அவர்கள் குறிக்கொண்டு போற்றி வந்துள்ளார்கள் என்பது தெளிவாகின்றது. இக்கருத்தை முதலாம் இராசராசன், தனது மெய்க்கீர்த்தியில் பாண்டியரை வென்ற சீருரைக்குமிடத்து, "செழியரைத் தேசுகொள் கோவிராச கேசரி" என்று கூறிக்கொள்வதும், பாண்டியர்களுடைய செப்பேட்டு வளையங்களின் முகப்பில் புலியும், பிற சோழர்களுடைய சாசனச் சின்னங்களில் கயலும் ஒத்த தகுதியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளமையும் சான்றும்.

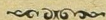
புலிக்கும் கயல்கட்கும் இருபுறங்களிலுமுள்ள பொருள்கள் அரசர்க்குரிய மங்கலச் சின்னங்களேயாம். இச்செப்பேட்டு வளையத்தோடு நம் சங்கத்திற்குக் கிடைத்துள்ள இதனொடொத்த அளவும் பாங்குமுடைய மற்றொரு வளைய முகப்பில், புலியின் பின்னுள்ள மங்கலப் பொருள்களுள், முதலில் திருவிளக்கும் அடுத்துக் கொற்றக் குடையும் உள்ளன.

ஆளுவோர்க்கு அறிவுரைகள்.

(பதிப்புரிமை ஆசிரியருக்கே)

சாமி. சிதம்பரனார்.

பண்டைக்கால மன்னர்கள் பிறப்புரிமையாகவே தனி அதிகாரம் பெற்றிருந்தனர். அதனால் அவர்களிலே சிலர் அறநெறி தவறி நடக்கவும் துணிந்தனர்; அதிகார வெறி—அதிகாரச் செருக்கு—அவர்களை அவ்வாறு நடக்கத்தூண்டியது. இது இந்த நாட்டில் மட்டும் அன்று; எந்த நாட்டிலும் இந்த நிலைதான் இருந்தது.

அறத்தைச் சிதைத்த அரசர்களுக்கு அறிஞர்கள் சிறிதும் அஞ்சவில்லை. அக்காலத்தில் அரசர்களைக்காட்டிலும் புலவர்களுக்கு—மக்களுடன் கலந்து பழகும் அறிஞர்களுக்கு—செல்வாக்கு மிகுந்திருந்தது. அவர்களை மக்கள் மதித்துப் பாராட்டி வந்தனர். பொது மக்களின் பாராட்டுக்குரிய புலவர்களிடம் மன்னர்களும் மதிப்புவைத்திருந்தனர். புலவர்கள் புகலும் அறிவுரைகளை மீறி நடக்க அரசர்களும் அஞ்சினர். இது பண்டைக்கால நிலைமை.

ஆதலால், புலவர்கள் அடிக்கடி அரசர்களுக்கு அறிவுரை கூறி வந்தனர்; அரசர்கள் அநீதி செய்யத் துணியும்போது அஞ்சாமல் அதைத் தடுத்தும் நின்றனர். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே காணலாம்.

[194-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

சோழ, பாண்டிய இலச்சினைகள் இவ்வாறு அரசமங்கலத்துடன் விளங்க, அவைகளின் கீழ் இடங்கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது சேரர்க்குரிய சின்னமான வில் வடிவமாகும். எனவே, முதலாம் இராசேந்திரசோழன் சேரநாட்டை அடிப்படுத்தியதற்கு இவ்விலச்சினை சான்றாகக் கருதப்படுகிறது. வில்லின் இடைவெளியில் உள்ள பன்றி உருவம் மேலைச் சளுக்கியர்க்குரிய இலச்சினையாகும். அதனருகிலுள்ள சுவத்திகழும் முரசும் எண்வகை மங்கலப் பொருளைச் சேர்ந்தனவாம். பீடம் போன்ற அரச இருக்கையும் ஐந்திதழ் மலரும் என்ன குறிப்புடையன என்பது விளங்கவில்லை. ஆயினும் இச்சின்னங்களிற் பல முதலாம் இராசேந்திரனின் தோள் வலிக்குத் தாழ்ந்த நாடுகளின் அரச இலைச்சினைகள் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

இவ்வாறு தான் செய்யும் ஒரு பேரறத்திற்கு விளக்கம் கூறும் செப்பேட்டு வளையத்தின் முகப்பில் தன் ஆட்சிக்காலத்து அரசியலின் நிலையை உருவாக்கிக் காட்டிய பண்டித சோழனாகிய முதலாம் இராசேந்திர சோழனுடைய அறிவும் ஆற்றலும் போற்றத்தக்கன வாகும்.

கடமையை வலியுறுத்தல்.

நரிவெருஉத்தலையார் என்பவர் ஒரு சிறந்த புலவர்; அறநெறிகளை அறிந்தவர். அவர் ஒருநாள் கருவூரிலே இருந்த ஓள்வாள் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையைக் காணச்சென்றார். அவனைப் பார்த்து அரசார்க்குரிய அறம் இன்னதென்று எடுத்துக் கூறினார்.

“நீ ஒப்பற்ற வீரன்; நிகரற்ற செல்வங்களையும் பெற்றவன்; உனக்கு நான் சொல்லும் அறமொழி ஒன்று உண்டு. அருளையும், அன்பையும் கைவிட்டவர்கள் எப்பொழுதும் நரகத்திலேயே கிடந்து உழலுவார்கள். ஆதலால், நீ அவர்களுடன் சேர்ந்து, அவர்கள் சொற்களை நம்பிக் கெட்டுப்போகாதே. அரசாட்சியைக் கண்ணும் கருத்துமாக நடத்து. ஒரு குழந்தையை எவ்வளவு அன்போடும், பாதுகாப்போடும் வளர்ப்பார்களோ, அவ்வாறு உனது நாட்டை நீ காப்பாற்று.

“நீ ஓர் ஆகலின் நின் ஒன்று மொழிவல்;
அருளும் அன்பும் நீக்கி, நீங்கா
நிரயம் கொள்பவரோடு ஒன்றாது, காவல்
குழவி கொள்பவரின் ஒம்பு மதி!”

இதுவே நரிவெருஉத்தலையார் சேர மன்னனுக்குக் கூறிய அறம். இது புறநானூற்றின் 5வது பாடல். ஆளுவோர் மேற்கொள்ள வேண்டிய பொறுப்பை எடுத்துரைத்தது இச்செய்யுள்.

நலங்கிள்ளி என்னும் சோழன் காலத்தில் சோழநாடு இரண்டாகப் பிரிந்திருந்தது. சோழன் நலங்கிள்ளி என்பவன், அதிகாரத்தில் ஆசை கொண்டவன்; சோழநாடு முழுவதையும் தானே ஆள வேண்டும் என்னும் ஆவல் கொண்டவன். அதனால் அவன் அடிக்கடி நெடுங்கிள்ளி என்னும் உறையூர்ச் சோழனுடன் சண்டை செய்து வந்தான். இவன் செய்கைக்கு ஊக்கமுட்டிய நண்பர்களும் இவனுக்கிருந்தனர் என்று தெரிகின்றது.

இந்த நலங்கிள்ளியின் செய்கையைப் பொதுமக்கள் அவ்வளவாக ஆதரிக்கவில்லை. இந்நிலையை அறிந்த முதுகண்ணி சாத்தனார் என்ற புலவர் அவனுக்கு அறநெறியை எடுத்துரைத்தார். அரசார்க்குரிய முதன்மையான கடமை இன்னது என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிவித்தார்.

“நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் தீமை செய்யும் கொடியோரை அழித்தல் வேண்டும்; அடக்குதல் வேண்டும்; தண்டிக்கவேண்டும். நடுநிலையிலே வாழும் சான்றோர்களிடம் இரக்கம் காட்டவேண்டும்; அவர்களுக்கு எவ்வித இன்னலும் உண்டாகாமல் காப்பாற்ற வேண்டும். இதுதான் அரசார்க்குரிய அறநெறி. இவ்வறநெறியை எப்பொழுதும் பின்பற்றி நடத்தல்வேண்டும்; இதில் சோர்வு காட்டவே கூடாது. இந்த அறநெறியை நீ தவறாமல் பின்பற்றவேண்

டுமானால் தீயோர் நட்பை-கூட்டுறவை-துணையைக் கைவிடவேண்டும். நல்ல செயல்களால் நன்மையுண்டு; தீய செயல்களால் தீமைதான் விளையும்; என்பதை மறுப்போர் கெட்டவர்கள். இத்தகைய கெட்டவர்களுக்கு நீ நட்புள்ளவனாக இருக்கக்கூடாது.

கொடியோர்த் தெறலும், செவ்வியோர்க்கு அளித்தலும்,
ஒடியா முறையின் மடிவுஇலை ஆகி,
நல்லதன் நலனும், தீயதன் தீமையும்
இல்லை, என்போர்க்கு இனன் ஆகிலியர்!"

இதுவே முதுகண்ணன் சாத்தனார் நலங்கிள்ளி என்னும் சோழனுக்குக் கூறிய அறிவுரை. இது புறநானூற்றின் 29 வது பாட்டு. அரசனுடைய கடமை இன்னது என்பதை இவ்வாறு தெளிவாக எடுத்துரைத்தார் முதுகண்ணன் சாத்தனார்.

இந்த உண்மைகளை உள்ளத்தில் கொண்டுதான் திருவள்ளுவரும் அரசர்கள் சிற்றினத்தார்களுடன் சேரக்கூடாது என்று கூறினார். 'சிற்றினம் சேராமை' என்று ஒரு அதிகாரமே, திருக்குறளில் அரசியலில் தனியாக அமைந்துள்ளது.

அரசர்கள் எவ்வளவுதான் அறிவுள்ளவர்களாயினும்—திறமையுள்ளவர்களாயினும்—தீயோர் தொடர்பால் அவர்கள் தன்மை கெடும் என்பது உண்மை. இதற்கு ஒரு குறளே போதுமான எடுத்துக்காட்டாகும். நிலத்தின் தன்மையால், அதில் வீழ்ந்த தண்ணீர் மாறுபடும்; அந்த நிலத்தின் தன்மையைப்பெறும்; அதுபோல மக்களுடைய அறிவும் இனத்தால் வேறுபடும்; அவர்கள் சேர்ந்திருக்கும் இனத்தினரின் அறிவைப்போல மாறுபடும்.

நிலத்து இயல்பால் நீர்திரிந்து அற்றுகும்; மாந்தர்க்கு
இனத்து இயல்பு அது ஆகும் அறிவு" (கு. 452)

இக்குறள், அரசர்கள் தீயோருடன் சேரக்கூடாது; சேர்ந்தால் அவர்கள் நல்ல குணத்திற்கு நாசம் விளையும்; என்ற உண்மையை உதாரணத்துடன் உரைத்தது.

நீர்வளமே நாட்டுவளம்.

நீர்வளம் உள்ள நாட்டிலேதான் உணவுப் பஞ்சம் உண்டாகாது; விளைபொருள்கள் மிகுந்திருக்கும். மக்கள் பசிப்பிணியறியாமல் உண்டு மகிழ்ந்து வாழ்வார்கள். தொழில்களும் பெருகி வளரும். மக்களுக்கு வேண்டிய-அவர்கள் இன்புற்று வாழ்வதற்கு உரிய-எல்லாப் பொருள்களும் எளிதிலே கிடைக்கும்.

இந்த அடிப்படை உண்மையை அரசினர் அறிந்திருக்கவேண்டும். நாட்டிலே நல்ல ஆறுகள் இல்லாவிட்டாலும், மழை நீரையாவது வீணாகாமல் தேக்கிவைக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். பண்

டைக்காலத்தில் ஆற்றுப்பாய்ச்சல் இல்லாத பகுதிகளிலே மழை நீரை ஏரிகளிலே தேக்கிவைத்தனர். அந்நீரைக்கொண்டே பயிர் செய்துவந்தனர். இத்தகைய நீர்த்தேக்கத்தை ஏற்படுத்தும் வேலையை அரசாங்கமே மேற்கொண்டிருந்தது; ஏற்படுத்திய நீர்த்தேக்கங்களைப் பாதுகாக்கும் வேலையையும் அரசாங்கமே மேற்கொண்டிருந்தது.

இச்செயலிலே கருத்தின்றி இருந்த அரசர்களுக்கும், அரசாங்கங்களுக்கும் புலவர்கள் அடிக்கடி புத்தி புகட்டிவந்தனர். இந்த உண்மையைக் குடபுலவியனார் என்னும் ஒருவர் பாட்டு நமக்கு உணர்த்துகின்றது.

குடபுலவியனார் என்னும் புலவர் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பற்றிப் பாடியுள்ளார். நீர்ப்பாசனத்திற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும் என்று அவர் செய்யுளில் வலியுறுத்துகிறார்.

“செல்வங்கள் நிறைந்த பழமையான ஊரினையுடைய வெற்றி பொருந்திய வேந்தே! நீ இறந்தபின் செல்லும் மறு உலகத்திலே செல்வமுடன் வாழ விரும்பினாலும்—இவ்வுலகத்தில் உள்ள அரசர்களின் வலிமையை அழித்து நீயே ஒப்பற்ற மன்னனாக வாழ விரும்பினாலும்—சிறந்த நல்ல புகழை இவ்வுலகிலே நிலைநாட்ட விரும்பினாலும் சரி—அதற்கான தகுதியை நீ சம்பாதித்துக்கொள்ளவேண்டும். அத்தகுதி என்னவென்று இப்பொழுது சொல்லுகிறேன் கேள். சிறந்தவனே! உடம்புகளுக்கெல்லாம் நீர் இன்றியமையாததாகும்; அவ்வுடம்புகளுக்கெல்லாம் உணவு கொடுத்தவர்கள்தாம் உயிரைக் கொடுத்தவர்கள் ஆவார்கள்; அவ்வுணவை அடிப்படையாகக் கொண்டதுதான் உடம்பு; ஆதலால் உணவு என்று சொல்லப்படுவது நிலத்தோடு கூடிய நீர்தான்; அந்த நிலத்தையும், நீரையும் ஒன்றாக இணைந்திருக்கும்படி செய்தவர்கள்தாம் இவ்வுலகில் உயிரையும் உடம்பையும் ஒன்றுசேர்ந்திருக்கச் செய்தவர் ஆவார்; உயிரையும் உடம்பையும் படைத்தவர் ஆவார்.

மல்லல் மூதூர் வயவேந்தே!

செல்லும் உலகத்துச் செல்வம் வேண்டினும்,

ஞாலம் காவலர் தோள்வலி முருக்கி

ஒருநீ ஆகல் வேண்டினும், சிறந்த

நல்லிசை நிறுத்தல் வேண்டினும், மற்றதன்

தகுதிகேள் இனி! மிகுதியாள!

நீர் இன்று அமையா யாக்கைக்கு எல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே;
உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்;
உணவு எனப்படுவது நிலத்தொடு நீரே;
நீரும் நிலனும் புணரியோர், ஈண்டு
உடம்பும் உயிரும் படைத்திசி னோரே”

இதுவே குடபுலவியனார் நெடுஞ்செழியனுக்குக் கூறிய அறிவுரை.

நீர்ப்பாசன வசதிக்கு வழி செய்தால் நாட்டிலே விளைவுப் பொருள் பெருகும். விளைவுப் பொருள் மிகுந்திருந்தால்தான் மக்கள் பட்டினி பசியின்றி-நோய் நொடியின்றி-வாழ்வார்கள். அவர்கள் அரசுக்கோ அரசனுக்கோ பகைவர்களாக மாறமாட்டார்கள்; ஆதரவைப்பெற்ற அரசு எக்காரியத்தையும் எளிதிலே நிறைவேற்றலாம்! இக்கருத்துக் குடபுலவியனார் செய்யுளிலே அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

உழவர்க்குப் பாதுகாப்பு

ஒரு நாட்டின் உயிர்நாடி உழவர்கள் ஆவார்கள். உழவர்கள் வறுமையால் வாடாமல் இருந்தால்தான் உணவுப் பொருள் ஏராளமாக உற்பத்தியாகும். உழவர்கள் வாழ்வு உயர்ந்திருந்தால்தான் நாட்டிலே உண்டாக்கப்படும் கைத்தொழிற் பண்டங்களும் செலவழியும். பண்டங்கள் செலவழிந்தால்தான் தொழில் வளரும்; தொழில் வளர்ந்தால்தான் தொழிலாளர்களுக்கு வேலையுண்டு. ஆகவே ஒரு நாட்டின் வாழ்வும் நாகரிகமும் உழவர்களின் வாழ்க்கையைத்தான் அடிப்படையாகக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த உண்மையை உணர்ந்த அரசாங்கங்கள் தாம் 'நிலச் சீர்திருத்தம், உழவாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பு' போன்ற செயல்களைச் செய்து வருகின்றன.

இந்த உண்மையை - உழவினர் வாழ்வே நாட்டு மக்களின் நல் வாழ்வு - அரசாங்கத்தின் வாழ்வு என்ற உண்மையைப் பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் உணர்ந்திருந்தனர். அவர்கள் அரசர்களுக்கு அடிக்கடி உழவினரைக் காக்கும்படி அறிவுரைகள் கூறிவந்தனர்.

வெள்ளைக்குடி நாகனூர் என்பவர் ஒரு சிறந்த புலவர். அவர் ஒரு சிறு நிலக்கிழவருங்கூட. அவர் உழவுத் தொழிலை மேற்கொண்டு வாழ்ந்தார். மழை பெய்யாமையால் அவருடைய வேளாண்மைத் தொழில் ஒழுங்காக நடக்கவில்லை; நிலமும் விளையவில்லை. ஆனால் அரசாங்கத்திலே வரிதண்டும் அலுவல் பார்ப்போர் புலவரை வரி கொடுக்கும்படி நெருக்கி வந்தனர். நிலத்திலே விளைச்சல் இல்லாத காலத்திற்கும் வரிகேட்டனர். அவரைமட்டும் அல்ல; உழவர்கள் எல்லோரிடமும் அவ்வாறே வரி கொடுக்கும்படி கெடுபிடி செய்தனர். இதைக்கண்ட புலவர் நேரே அரசனிடம் சென்றார். அரசாங்க அலுவலர்கள் உழவர்களிடம் காட்டும் கருணையற்ற தன்மையை எடுத்த

துரைத்தார். அரசன், புலவர் மொழியைக் கேட்டு மனம் இளகினான். அவருக்கும், ஏனையோருக்கும் வரியைத் தள்ளிக்கொடுத்தான். புலவருக்கு அவர் வைத்திருந்த நிலத்தை என்றும் இறையிலியாகவே (சர்வமான்யமாக) கொடுத்துவிட்டான். இச்செய்தி புறநானூற்றின் 35வது செய்யுளால் தெரிகின்றது.

சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் அரசாட்சியின் கீழ் வாழ்ந்தவர் வெள்ளைக்குடி நாகனார் என்னும் புலவர். அவர் அரசனுக்குக் கூறிய அறிவுரைதான் கீழ்வருவது.

“மழை பெய்யுங்காலத்திலே பெய்யாமற்போனாலும், நிலத்தில்தான் விளைவு குறைந்தாலும், மக்கள் தகாத செயல்களைச் செய்தாலும், இப் பெரிய உலகம், இவைகளுக்கெல்லாம் அரசர்கள்தாம் காரணம் என்று பழிசொல்லும். இந்த உண்மையை நீ நன்றாக உணர்ந்திருப்பாயானால் ஒரு காரியத்தை உறுதியாகச் செய்யவேண்டும். கோட் சொல்லுவோரின் உறுதியற்ற சொற்களைக் கேட்காதே! ஏரைப் பாதுகாத்து உழவுத் தொழில் செய்வோர்களின் குடும்பங்களைப் பாதுகாப்பாயாக. இவ்வாறு செய்வாயானால், உனக்கு அடங்காதவர்கள்—பகைவர்கள்—அவர்கள் உள்நாட்டினராயினும் சரி, வெளிநாட்டினராயினும் சரி உன் அடியை வணங்குவார்கள்.

மாரி பொய்ப்பினும், வாரி குன்றினும்,
இயற்கை அல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்
காவலர்ப் பழிக்கும் இக் கண் அகல் ஞாலம்;
அது நற்கு அறிந்தனை ஆயின், நீயும்
நொதுமலாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது
பகடு புறந்தருநர் பாரம் ஓம்பிக்
குடி புறந்தருகுவை ஆயின் நின்
அடி புறந் தருகுவர் அடங்கா தோரே”

இதுவே வெள்ளைக்குடி நாகனார் சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனுக்குக் கூறிய அறிவுரை. இச்செய்யுள் உழவாளர்க்கு உதவி செய்வதே ஒரு நாகரிக அரசாங்கத்தின் முதற்கடமை என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

தனிப்பட்ட ஒரு அரசனுக்குக் கூறப்பட்டிருக்கும் இவ்வறிவுரை இக்காலத்து மக்களாட்சிக்கும் பொருந்தும். உழவுத் தொழிலே முதன்மையாக உள்ள நாட்டிலே உழவர்கள் மகிழ்ந்து வாழாவிட்டால் அமைதி நில்லாது; உற்பத்தியும் வளராது; இந்த உண்மையைப் பழந்தமிழர்கள் உணர்ந்திருந்தனர். ஆதலால் உழவுத் தொழில் புரிவோரைப் போற்றிவந்தனர்; பாராட்டிவந்தனர்; அவர்களுக்கு, முயற்சி செய்வோர், உதவி செய்வோர், என்ற பொருள் உள்ள வேளாளர் என்ற பெயரிட்டனர். சமூகத்திலே உயர்ந்த நிலையும் அளித்தனர்.

(தொடரும்)

* “பண்ணென்றும் பாடற் கியைபின்றேல்”

என்பதன் இசைத் தமிழ் விளக்கம்.

குடந்தை சங்கீதம் ப. சுந்தரேசன்

பேரன்பும் பெருந்தகைமையும் பேரறிவும் திறையப்பெற்ற தலைவர் அவர்களே! ஏனைய பெரியோர்களே! மற்றுமுள்ள மாணவ மாணவிகளே! யாவருக்கும் அடியேனது வணக்கம்.

யானே ஒரு இசைப்புலவன், பாடுபவன், என்போன்றார்க் கெல்லாம் பாடத்தானே தெரியும்! பேசத் தெரியாது, ஆதலால் மன்னித்தருள வேண்டும்.

நம் தமிழ்மொழிக்கே மிகச்சிறந்த ஒருபெருநூலாம் திருக்குறள் நம் தமிழ் மக்களாலும் அதாவது தமிழ் மொழியை முறையே கற்றுணர்ந்த பல பெரியோர்களாலும் நன்கறிந்து போற்றப்படுகின்றது. உலகத்தின் மற்றமொழியினர்களாலும் போற்றப்படுகின்றதெனக் கூறப்படுவதும் நாம் அறிவோம். அந்நூலைப்பற்றி அறியாதார் யாருமே இல்லை. நன்றாகத் தெரிந்திருக்கின்றனர் நமது குறள் பற்றி. ஆயினும் மீண்டும் மீண்டும் குறளைக் கற்போருக்குப் புதிய வான விளக்கங்கள் தோன்றிக் கொண்டேயிருக்கும் என்ற கருத்து நமது திருக்குறட்பாக்களுக்கு அன்றும் இன்றும் இனி என்றும் இருக்கத்தான் செய்யும். செய்தது-செய்கின்றது-செய்யும். ஏனெனில் அவ்வாறான ஒரு பேரியற்கையமைப்பொன்று அந்நூலுக்கு இயல்பாகவே அமைந்து விட்டது.

அந்நூலில் உள்ள அதிகாரங்களில், கண்ணோட்டம் என ஓரதிகாரம் இருப்பதும் எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரிந்துள்ளது. அவ்வதிகாரத்தில் மூன்றாம் பாடல்—

“பண்ணென்றும் பாடற் கியைபின்றேல் கண்ணென்றும்
கண்ணோட்ட மில்லாத கண்”

என்ற குறளாகும். இக்குறளிலே பண்டைய இசைத்தமிழ் நுட்பங்கள் யாவும் பொதிந்து கிடக்கின்றன. திருக்குறள் என்ற அந்நூல் இசைநூல் அல்ல. மேலும் இசைபற்றிக் கூறவேண்டிய இன்றியமையாமையும் அங்கு இல்லை. ஆனால் என்போன்ற இசைத்தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இவ்வொரு குறளை நுணுகியாராய்வார்களாயின் திருக்குறளிலே இப்பாட்டு இசைத்தமிழ் இலக்கணங் கூறுகின்ற பாட்டெனவும், வள்ளுவர் சிறந்த இசைத்தமிழாசிரியர் எனவும் நன்கு உளமாரக் கூறிவிடுவர். நிற்க.

எத்தகைய நூல்களிலும், இன்னது போன்று இன்னது இருப்பது, இருக்கின்றது, இருக்கும், என்றெல்லாம் எடுத்துக் காட்டுவது ஒரு பொது வழக்காகும். அம்முறை, குறளில் கையாளப்

*காந்தைத் தமிழ்ச் சங்க நூற்பத்தாரும் ஆண்டு திறைவு விழாவின் போது நிகழ்த திய சொற்பொழிவு.

பெற்றிருப்பது தமிழ்மொழிக்கே ஒரு தனித்த அமைப்பாகும். இக் கருத்துக்களைத் தமிழறிந்தார் யாவரும் ஒருங்கு உணராமலிருக்க இயலாது.

கண்ணோட்டம் எனும் அதிகாரத்தில் மட்டுமே, அதுவும், ஒரே குறளில் மட்டும் மிக இன்றியமையாத இசைத் தமிழ்க் கருத் தொன்றினை எடுத்துக் கூறிய சிறப்பு வள்ளுவருக்கே உரியது.

அம்முறையில் அவ்வதிகாரத்தில் ஆசிரியருக்கு முற்பட்ட காலத்தும், அவர்காலத்தும் நன்கு விளங்கி வந்த இசைத்தமிழ்ப் பகுதியில் ஒன்றைக் காட்டியிருப்பது மிகமிகப் போற்றத்தக்கதாகும்.

இவ்வாறு இசைத்தமிழ் உவமையொன்று குறளில் கைக் கொள்ளப் பெற்றமையினாலேயே பண்டைய இசைத்தமிழ் நயம்பற்றி இப்பேரவையில் இசையாளனாகிய யானும் பேச நேரிடுகிறது. இனி, பாடலைக் காணலாம்.

பாடலில் அமைந்துள்ள கண்ணோட்டமில்லாத கண் என்ற சொற்களுக்கு யான் இங்கே பொருள் கூறவேண்டுவதில்லை. இங்கே வேண்டுவது, பண் என்னும் பாடற்கு இயைபு இன்றேல் என்ற ஒரு பகுதியே. அப்பகுதிக்கும், பேச்சுக்கிடையே பாடிப்பாடியே அதன் உட்கிடையொழுங்கினை ஒருவாறுகூற நேரிடும். ஆதலால் மிக அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்குமாறு மிகவும் பணிவுடன் வேண்டுகின்றேன்.

முதலில், இக்குறளுக்கு உரையெழுதிய முறையைச் சற்று சிந்திக்க வேண்டும். அதாவது:—

“பண் என்னும் பாடற்கு இயைபு இன்றேல் — பண் என்ன பயத்ததாம் பாடற் றெழிலோடு பொருத்தமின்றாயின்? கண் என்னும் கண்ணோட்டமில்லாத கண் — அதுபோலக் கண் என்ன பயத்ததாம் கண்ணோட்டமில்லாத விடத்து?”

மேற்கூறியது பரிமேலழகர் உரை. பண் என்னும் என்ற சொற்களுக்கு, பண் என்ன பயனுடையது? என்ற பொருள் எல்லோருக்கும் எளிதாகப் புலப்படுவதே. அதற்கடுத்து நின்ற பாடற்கு இயைபு இன்றேல் என்ற சொற்கள், நமது அறிவில் பாடலோடு பொருந்தா விடில் என்ற பொருளைத்தான் தந்துலவும்.

ஆனால் மிகச்சிறந்த உரையாசிரியராகிய பரிமேலழகர் இசைத்தமிழ்க் கருத்தினையும் நன்கு உணர்ந்திருந்தமையினாலே தொழிலோடு என்ற ஓரொப்பற்ற சொல்லினை வருவித்துணர்ந்து கூறிப்போந்தார். இவர் இவ்வாறு கூறுது விட்டிருந்தால் இக் காலத்தவராய நம்மனோர்க்கு எவ்வாற்றினும் பொருள் நன்கு விளங்காது போய்விடும்.

‘பாடலோடு பொருத்தமின்றாயின்’ எனக் கூற வேண்டியவர் பாடற் றெழிலோடு பொருத்தமின்றாயின்? எனக் கூறியதால்,

இக்கால இசைவாணர்கள் யாவரும் அறிந்தறிந்து மகிழ்த்தக்கதாக அமைந்துவிட்டது அவ்வுரை என்றுணர வேண்டும்.

மேலும் நமது பண்டைய உரையாசிரியர்கள் யாவருமே கவியது குறிப்பறிந்து அதாவது இயற்புலவன் நினைந்த கோட்பாட்டினை நன்குணர்ந்து உரைசெய்தவர்களல்லவா ?

இனி, (பரிமேலழகர்) உரையாசிரியர் மேலுந்தரும் விளக்கங்களை யும் ஒவ்வொன்றாகக் கூறி, பின்னர் அவற்றிற்கு, இசையை முறையாகப் பயின்ற துணைகொண்டு மீண்டும் உரிய முறையில் விளக்கம் கூறிவருகின்றேன். கூறும்பொழுது சிறிது பாடிக்காண்பிக்க வேண்டியிருக்குமாதலான் இங்குள்ள பெரியோர்கள் யாவரும் இசை நலத்தோடு பொருள் நலத்தையும் உணர்வார்கள் என நம்புகின்றேன்.

உரையாசிரியரின் மற்றைய பகுதிகள் வருமாறு,

“ பண்—கண் — என்பன சாதிப்பெயர்

—பண்களாவன — பாடையாழ் முதலிய நூற்று மூன்று பாடற்றொழில்களாவன — யாழின்கண் வார்தல் முதலிய எட்டும் பண்ணல் முதலிய எட்டும், மிடற்றின்கண்—எடுத்தல்—படுத்தல் நலிதல் — கம்பிதம் — குடியம் எனுமைந்தும், பெருவண்ணம் — இடைவண்ணம்—வனப்பு வண்ணம் முதலிய வண்ணங்கள் எழுபத்தாறுமாம். இவற்றோடு இயையாதவழிப் பண்ணற் பயனில்லாத வாறுபோல ” எனக் கூறியிருப்பதும் நாம் நன்கறிவோம்.

இங்கே, மேற்கூறப்பட்ட சொற்கள் யாவற்றையும் தனித் தனியே சிந்தித்துக் கண்டாலன்றி அதன் நுண்பொருள் நன்கு விளங்காது.

முதற்சொல், நமக்குப் பண் ஆதலால் அதன் இசைத்தமிழ் விளக்கத்தினையே யானும் முதலிற் கூறுகின்றேன்.

இச்சொல், (பண்) இயற்றமிழில் பண்பு — பண்பாடு என்ற முறையில் அங்குமிங்குமாக வழங்கி வந்தாலும், இசைத் தமிழில், தலையாயதுமாய் மிகச் சிறந்ததுமாய் மிக்க பெருவரவினதாக வழங்கி வருவதேயாகும்.

இச்சொல்லினை விளக்கும் பாடலொன்றுண்டு. அதாவது,

பாவோ டணைத லிசையென்றார் பண்ணென்றார்

மேவார் பெருந்தான மெட்டானும் — பாவாய்

எடுத்தல் முதலா விருநான்கும் பண்ணிப்

படுத்தமையாற் பண்ணென்று பார் — என்பதாம். •

மேலும், பண்ணென்பது, நாப்படைவால் திறந்தோன்றப் பண்ணப் படாநின்ற பண்ணும், பண்ணியற்றிறமும், திறமும், திறத்திறமும்,

என உரைவடிவாகவும் அவ்வந்நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளதையும் நன்கு அறியவேண்டும். அதாஅன்று, பெருந்தானம் எட்டானும் செய்கைகள் எட்டானும் பண்ணிப்பழுத்தலாற் பண் என்று பெயராயிற்று எனவும் உரையாசிரியர்கள் எடுத்துக்காட்டியிருப்பதனையும் இங்கு உளங்கொளவேண்டும்.

செய்கைகள் எனும் தொழில்முறைகள் எடுத்தல்—படுத்தல்—நலிதல்—கம்பிதம் (அசைவு) குடிலம்—ஒலி—உருட்டு—தாக்கு என எட்டு வகைப்படும். இதனையடுத்து “இங்ஙனம் பிறந்து பண்ணப்படும் பண்ணும் இசையுமாகிய இவற்றைப் பயக்கும் மிடறு ஆகுபெயரான் மிடற்றுப்பாடலும் என்றயிற்று” எனக் கூறியுள்ள படியால் மேற்கூறிய எண்வகை மிடற்றுத் தொழிலில் சிறப்பான எடுத்தல் — படுத்தல் — நலிதல் — கம்பிதம் (அசைவு) குடிலம் எனும் மைந்தையுமே, பரிமேலழகர் சுட்டிக் கூறினார் என்பதை நன்குணரவேண்டும்.

பண்.

இசைகள், எக்காலத்திலும், எந்நாட்டிலும் ஏழே என்பது ஒரு பேரியற்கையாகும்.

சிலப்பதிகார உரையாசிரியராகிய அடியார்க்கு நல்லார் “பண் — பண்ணியற்றிறம், திறம், திறத்திறம், என்னுமிவை, சம்பூரசம், சாடவம், ஓளடவம், சதுர்த்தம் என வடமொழிப் பெயரானும் வழங்கும்” எனக் கூறியுள்ளமையால் பண் என்பது ஏழிசைகளைக் கொண்டது என்பது நன்குபோதரும்.

பண் என்பது இக்காலத்தில் கர்த்தாராகம் எனப்படும் என்பதை இதனால் நன்குணரலாம். ஏழிசைகளின் எடுத்தல் படுத்தலே முதன்முதல் பண்ணாகும் நீர்மையைப் பெறும்.

இங்கே ஏழிசைகளைப் பாடி அவை யாவும் ஒன்றாகப் பண்ணின் நீர்மை பெறுவதைக் காட்டுகின்றேன். பாடையாழ் என்ற ஒரு பெரும்பண் இக்காலம் தீரசங்கராபரணம் என வழங்கி வருகிறது. இப்பண்ணிற்கே அரும்பாலை என்ற பெயரும் உண்டு. இப்பண்ணின் எடுத்தல் பழைய முறையில் க. உழை. உ. இளி. ஊ. விளி. ச. தாரம். ரு. குரல் கூ. துத்தம். எ. கைக்களை எனப்படும். இக்காலம் எல்லாப் பண்களையும் சரிசமபதநி என்ற குறியீட்டெழுத்துக்களால் பாடுவது போன்று யானும் இங்கே பாடுகின்றேன்.

பண்ணியற்றிறம்.

இதன்பின்னர், இதே பாடையாழில் ஏதேனும் ஓரிசையை நீக்கி எஞ்சிய ஆறிசைகளை மட்டும் இசைத்தாலும் பாடினாலும் அது

பண்ணியற்றிறம் எனப்படும். ஏழிசைகளைக்கொண்ட ஏனைய பெரும் பண்களிலும் ஏதேனும் ஓரிசைமட்டும் நீக்கினும் பண்ணியற்றிறமே யாகும்.

ஏழிசைத் தொகுதியில், இரண்டாமிசையும் ஏழாமிசையும் இணை எனப்படும்.

முன்னாமிசையும் ஆறுமிசையும் பகை எனப்படும்.

நான்காமிசை நட்பு எனப்படும் { இவற்றுள் முதலிசையிலிருந்து நிரலாக நான்காமிசை வரை முற்பகுதி எனப்படும்.

ஐந்தாமிசை கிளை எனப்படும் { ஐந்தாம் இசையிலிருந்து ஏழாமிசை வரை பிற்பகுதி எனப்படும்.

இம்முறைகளை யொட்டிக் காணுமிடத்து:—

க.	முன்னிணை	நீங்கிய	—	பண்ணியற்றிறம்
உ.	பின்னிணை	"	—	"
ங.	முற்பகை	"	—	"
ச.	பிற்பகை	"	—	"
ரு.	நட்பு	"	—	"
சா.	கிளை	"	—	"

என, பண்ணியற்றிறம் ஆறுவகைப்படும். அவற்றுள் சிறப்பானதும் தலையாயதுமான பாலையாழில் கிளை நீங்கிய பண்ணியற்றிறத்தினை இங்கே பாடிக்காட்டுகின்றேன்.

இதனிசைகள் - உழை - இளி - விளி - தாரம் - துத்தம் - கைக்கிளை - என நிற்கும். இவற்றினை குறியீட்டு எழுத்துக்களாற் கூற சரிசுபததி எனவரும்.

இப்பண்ணிற்குப் பெயர் அராகம் எனப்பட்டுப் பின்னர் தக்கராகம் எனப்பட்டது. திருப்பதிகங்களிலும் திருவாய்மொழியிலும் கூறப்பெறும் நட்பாடை என்ற பண்ணும் பண்ணியற்றிறமே. இது குறிஞ்சியாழில் கிளைநீங்கிய திறமாகும்.

கிளைநீங்கிய பண்ணியற்றிறமே முதன் முதலிற்றேன்றிய பண்ணியற்றிறமாகும்.

திறம்.

*திறம் என்பது, ஐந்திசைகளைக்கொண்டு நடக்கும். பண்டைய இசைத்தமிழில் முதன்முதலாகத் தோன்றிய ஐந்து பண்களாகிய

* அடியேனெழுதிய 'முதல் ஐந்திசைப் பண்கள்' எனும் நூலில் தன்கு அறிந்து கொள்ளலாம்.

க. ஆசான்றிறம். உ. செந்திறம். ஈ. இந்தளம். ச. சாதாளி,
ரு. தனாசி என்பன யாவும் திறங்களே.

திறம் என்ற சொல்லை, கூறுபாடு என்னும் பொருள்படுத்திய
ஞான்று இசைத்தமிழிலும் பண்ணல்லாத ஏனையவற்றிற்கும் பொதுப்
படத் திறம் எனக்கூறும் வழக்கும் தோன்றலாயிற்று.

இங்கே முதன்முதலாகத் தோன்றிய ஆசான் திறமாகிய
காந்தாரம் என்ற பண்ணினைப் பாடிக் காட்டுகின்றேன்.

நமது பண்டைய காந்தாரம் என்ற பண் தற்காலம் மோகனம்
என்ற பெயரால் சிறந்த இராகமாக விளங்கி வருவது.

இதனிசைகள் பழைய முறையில் தாரம் — குரல் — துத்தம்
உழை—இளி என நின்றது. இக்கால வழக்குப்படியும் இதற்குரிய
குறியீட்டெழுத்து முறையில் சரிகபதச் ச்தபகரிசு என்றே பாடலாம்.
எவ்வாறு பாடினாலும் இதன் ஒலியமைப்புகள் அன்றும் இன்றும்.
இனி என்றும் ஒரே வகையான அமைப்பு முறையே யாகும்.

திறத்திறம்.

திறத்திறம் என்பது, நான்கே இசைகள் கொண்டு நடக்க
வேண்டும், இம்முறை இக்காலத்தில் வழக்கில் இல்லை.

பழைய காலத்தில் யாழ்க் கருவிகளில் ஒவ்வொரு இசைக்கும்
ஒவ்வொரு நரம்பு கட்டியிருந்தமையால், குறித்த ஒரு நரம்பை
தொடங்குமிசையாகக்கொண்டு நான்காம் நரம்புவரைத் தெறித்து,
ஆக நான்கு நரம்புகளின் ஒலிகளை ஒரு தொகுதியாகக்கொண்டு
அதனையும் பண்ணின் நீர்மையாகக் கொண்டுள்ளனர்.

இசைத்தமிழ் ஒன்றிலேயே இவ்வரிய முறை இருந்திருக்க
வேண்டும்.

இங்கு எடுத்துக்காட்டாக முற்கூறிய பாஸையாழிலேயே நான்
கிசைகளை மட்டும் பாடிக்காட்டுகின்றேன்.

ஆளத்தி.

இசைகளைப் பாடுங்கால் பண்டைய இசைத் தமிழில் ஆளத்தி
முறை கையாளப்பெற்றது. அவற்றுள் சிறப்பாயது மூன்று வகைப்
படும்.

அவை, காட்டாளத்தி — நிறவாளத்தி — பண்ணாளத்தி என்
பனவாம். ஆளத்தியினை இக்காலத்தவராகிய நாம் ஆலாபனம்
என்கின்றோம்.

இவ்வாளத்தி முறையொன்றிலேயே இசைகள் பண்ணாகும்
நீர்மையைப் பெறும். இசைகள் யாவும் ஒன்றுமாறி யொன்றாகவும்

விட்டிசைத்தும், கூடியிசைத்தும் ஒலிப்பதுபோன்ற செய்கைகள் யாவும் பண்ணுகும் நீர்மையைத் தரும்.

ஆளத்தி முறைபற்றி அடியார்க்கு நல்லார் கூறும் இலக்கணத்தினை இங்கே கூறவேண்டியது மிகவும் இன்றியமையாததாகும்.

சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்றுகாதையில் அடியார்க்குநல்லார் கூறும் ஆளத்தியிலக்கணம் வருமாறு.

“இனி ஆளத்தியாமாறு உணர்த்துகின்றது.

“மகரத்தி னொற்றுற் சுருதி வினவும்
பகரும் குறிநெடில்பா ரித்து—நிகரிலாத்
தென்னு தெனாவென்று பாடுவரே லாளத்தி
மன்னாவிச் சொல்லின் வகை”

“முதற் பாடுமிடத்து மகரத்தினொற்றுலே நாதத்தை உச்சரிக்கும் மரபு பகரிற் பாரித்து முற்கூறிய நாதத்தினைத் தொழில் செய்யுமிடத்துக் குற்றெழுத்தாலும், நெட்டெழுத்தாலும் செய்யப்படும்”

“அவை அச்சு பாரணை என்று பெயர் பெறும்”.

“அச்சுக்கு எழுவாய் குற்றெழுத்து
பாரணைக்கு எழுவாய் நெட்டெழுத்து”

“அச்சு தாளத்துடன் நிகழும். பாரணை கூத்துடன் நிகழும்”

“ஆளத்தி செய்யுமிடத்துத் தென்னாவென்றும் தெனாவென்றும் இரண்டசையும் கூட்டித் தென்னு தெனாவென்றும் பாடப்படும்.

“இவைதாம் காட்டாளத்தி—நிறவாளத்தி—பண்ணாளத்தியென மூவகைப்படும். இவற்றுள்

காட்டாளத்தி—அச்சுடன் நிகழும்
நிறவாளத்தி—நிறங்குலையாமற் பாரணையுடன் நிகழும்
பண்ணாளத்தி—பண்ணையே கருதிவைக்கப்படும்”

“குன்றாக் குறிலைந்துங் கோடா நெடிலைந்து*
நின்றூர்ந்த மந்ததாந் தவ்வொடு—நன்றாக
நீளத்தா லேழு நிதானத்தா னின்றியங்க
வாளத்தி யாமென் றறி.”

“குன்றக்குறிலைந்தும் கோடாநெடிலைந்தும் என்பது குற்றெழுத்தாலும் நெட்டெழுத்தாலும் ஆளத்தி செய்யப்படும்”

“குற்றெழுத்தைந்தாவன—அ-இ-உ-எ-ஒ
நெட்டெழுத்தைந்தாவன—ஆ-ஈ-ஊ-ஏ-ஓ.”

*நெடிலைந்து என்பது நெடிலேழு என இருக்கவேண்டுமென்று அருட்டிரு. விபுலானந்த அடிகளார் கூறுவர்.

இங்கே இப்பகுதிக்கு விபுலானந்த அடிகளார் கூறுவது போன்று இருக்கவேண்டுமாயின், நெட்டெழுத்து—ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ என நிருக்கலாம்.

மேலும் அடிமார்க்கு நல்லார் கூறுவது

“நின்றூர்ந்த வென்பது மெய்யெழுத்தாகிய பதினெட்டு எழுத்தினுள்ளும் மவ்வும் நவ்வும் தவ்வுமென மூன்று எழுத்தினமுமல்லா மற்றைய எழுத்துக்கள் ஆளத்திக்கு வரப்பெரு.”

“இம்மூவகை மெய்யினுள்ளும்

மவ்வினம்—சுத்தத்திற்குரித்து.

நவ்வினம்—சரளகத்திற்குரித்து.

தவ்வினம்—தமிழ்க்குரித்து. விரவவும் பெறும்”

“இங்ஙனம் மூலாதாரந் தொடங்கி எழுத்தினாதம்

ஆளத்தியாய்ப் பின்னிசை யென்றும் பண் என்றும் பெயராம்”

இவ்வாறெல்லாம் சிறந்த உரையாசிரியர்களால் பல்வேறு வகையானும் நமது பண்டைய இசைத்தமிழ் இலக்கணங்கள் ஆங்காங்கு எடுத்துக்காட்டப்பெற்றிருப்பது குறித்து நாம் யாவரும் மகிழ்வெய்த வேண்டாமா?

இங்கே இன்றைய பேச்சில் அடியேன் பேசுவது இசைத்தமிழ் விளக்கம் என்பதை யாரும் மறந்துவிடவேண்டாம். பேச்சின் தலைபும் அவ்வாறே.

“பல இயற்பாக்களுடனே நிறத்தை இசைத்தலால் இசை என்று பெயராம். பெருந்தானம் எட்டினும் கிரியைகள் எட்டானும் பண்ணிப்படுத்தலாற் பண் என்று பெயராயிற்று”.

பெருந்தானம் எட்டாவன

- க. நெஞ்சு
- உ. மிடறு
- ங. நாக்கு
- ச. மூக்கு
- ரு. அண்ணாக்கு
- கூ. உதடு
- எ. பல்
- அ. தலை

செய்கைகள் எட்டாவன

- க. எடுத்தல்
- உ. படுத்தல்
- ங. நலிதல்
- ச. கம்பிதம் (அசைவு)
- ரு. குடிலம்
- கூ. ஒலி
- எ. உருட்டு
- அ. தாக்கு எனப்படும்.

இவையாவும் சிறப்பாக விளக்கவேண்டியவையே ஆயினும் சுருக்கமாக செய்கைகள்பற்றி இக்காலப் பெயர் முறையைக் கூறி ஓரளவு பாடியும் காட்டுகின்றேன்.

எடுத்தல்	என்பது	இக்காலம்	ஆரோகணம் சரிகமபதநிச
படுத்தல்	"	"	அவரோகணம் ச்நிதப மகரிச
நலிதல்	"	"	டாலு சப. சம. சக.
கம்பிதம்	"	"	அசைவு ... .. ரீ கா மா தா நீ
குடிலம்	"	"	சபுரித திரிபுச்ச வகைகள் சச. ரிரி. கக. சசச. ரிரிரி.
ஒலி	"	"	மூர்ச்சை சரிகம பதநீ
உருட்டு	"	"	சரிகரி. ரிகமக. கமபம.
*தாக்கு	"	"	ஆகதம் சரி, ரிக, கம, மப, பத, தநி,

மேற்கூறிய தொழில் முறைகள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்குரைத்துத் தொழில் செய்ய வல்லவர்களாலேயே ஒரு பண்ணை, ஒரு பாடலோடு பொருந்தச் செய்யக்கூடும் என்பது நன்கு விளங்கும்.

அவரும் பண்ணின் நீர்மையையும் பாடலின் அமைப்பு முறைகளையும் நன்குணர்ந்திருந்தாலன்றி அச்செய்கையினை எளிதில் செய்து முடிக்க இயலாது.

இம்முறைகளையும் சுருக்கமாக இங்கே பாடிக்காட்டுகின்றேன்.

ச ரிக மா } இது எடுத்தலில் நான்காமிசை அசைவு
பத்திமையும் }

(மற்ற முறைகளும் பாடிக் காண்பிக்கப்பெற்றன.)

ஆகவே, தொழில் முறைகளன்றி வெறும் எடுத்தல் படுத்தலி னற்கூட ஒரு பண்ணை ஒரு பாடலோடு பொருத்துதற்கியலாது என்பதனை நன்கு உணரவேண்டும். இதனை நன்கு அறிந்தே பரிமேலழகர், 'பாடற்றொழிலோடு' என உரை கூறினார்.

பாடற்றொழில்கள் யாவும் பாட்டின் வண்ணக் கூறுபாட்டினை ஒட்டியே தொழில் முறையறிந்து அமைக்கப்பெறவேண்டும். இக்கருத்தினையும் நன்குணர்ந்த பரிமேலழகரால், பெருவண்ணம் இடைவண்ணம், வனப்பு வண்ணம் முதலிய வண்ணங்கள் எழுபத்தாறுமாம் எனவும் கூறப்பட்டிருப்பது மிகச் சிறப்புடையதாகும்.

*தாக்கு எனும் தொழில் ஏற்றத்தாக்கு, இறக்கத்தாக்கு என இரு வகைப்படும்.

எடுத்துக்காட்டாக ஒரு வண்ணம் மட்டும் இங்கு பாடுகின்றேன்.

உலகு குளிர எமது மதியில் ஒழுகு மழுது கிரணமே
உருகு மடியர் இதயம் நெகிழ உணர்வில் எழுநல் லுதயமே
கலையு நிறையு மறிவு முதிர் முதிரு மதூர நறவமே
கழுவு துகளர் முழுக் நெடிய கருணை பெருக சலதியே
அலகில் புவன முடியு வெளியி னளியி னொளியி னிலையமே
அறிவு ளறிவை யறியு மவரும் அறிய அரிய பிரமமே
மலையின் மகள்கண் மணியை யணைய மதலை வருக வருகவே
வளமை தழுவு பருதி புரியின் மருவு குமரன் வருகவே.

இவ்வாறான பல்வேறு வகைகளில் விரவி வரப்பெறுகின்ற தொழில் வகைகளில் பாடப்பெறும் பண்களையும் அதனதன் வகைகளையும் ஆளத்தி முறையில் மிகச் சிறப்பாக வந்த வகை வாராது ஒருபொழுதல்ல ஒரு நாளல்ல ஒரு வாரமல்ல ஒரு திங்களல்ல பலநாளும் நன்கு உணர்ந்து பாடலாம்.

அவ்வாறு பாடுவது, அந்தந்த இசைப் புலவர்களின் முறையான பயிற்சியாலும் அறிந்துணர்ந்த உழைப்பாலும் சிறந்து, மிகவும் மேம்பாடுகொண்டு கேட்போருக்கு வியப்பு அளிக்குமுறையில் விளங்கி இன்பம் பயப்பதாகும்.

இம்முறைகளை நன்கறிந்து உழைத்தவர்களில் ஒரே பெரும் பண்ணைப் பாடுவதில் மிக வல்லவராக விளங்கியவர்களும் நம் நாட்டில் இருந்திருக்கின்றனர்.

தோடி — சுந்தரராவ்

தோடி — சீதாராமையா.

சங்கராபரணம் — நரசய்யா.

பச்சிமிரியம் — ஆதியப்பையர்

போன்றவர்கள் ஒவ்வொரு பண்ணை மட்டும் தன்னுடைய உழைப்பினால் வேறு (பிறரில்) தொழிற் காரர்களே வியக்கத்தக்க முறையில் பாடியும் இசைத்தும் காட்டிய பெரியவர்களாவார்கள்.

எந்தப் பண்ணை எவ்வாறு, எத்துணைநாள் பாடியபோதிலும் இசைத்தபோதிலும், அவை முடிவெய்திற்று? என ஒருவர் வினவினால் முடிவெய்தவில்லை என்ற விடையே எழும்.

ஏன்? எத்தகைய இசைப் புலவர்களும் ஒரு பண்ணை ஆளத்தி மட்டுமே செய்துவிட்டு, மேடையை விட்டு இறங்கிவிடுவது எக்காலத்திலுமே வழக்கமில்லை. முடிவில்தான் பாடிய பண்ணில்

ஏதேனும் ஒரு பாடலைப் பாடிய பிறகே தன் தொழில் முடிவுற்றது எனப் பிறரை உணரச் செய்வது வழக்கம்.

இவ்வழக்கு வள்ளுவர் காலத்திலும் மிகச் சிறந்து நம் நாட்டில் இருந்தது போலும்!!!

ஆகவே எத்துணை சிறந்த முறையில் பண்கள் பாடப்பெற்ற போதிலும் ஏதேனும் ஒரு பாடலோடு பொருந்தி முடிவு செய்யா விடில் அதுவரை வெற்றுஒலிவகையாகவே நின்றுவிடுவது இயற்கை ஆனமையினாலே “பண் என்னும் பாடற்கியைபின்றேல்” என வள்ளுவர் பெருமானாரால் நன்கு விதந்தோதப் பெற்றது.

இக்கருத்து மிக மிக நுட்பம் வாய்ந்தது. இதனை அந்த திருவள்ளுவர் எவ்வாறுணர்ந்தாரோ! நாமறியோம்.

கண்ணோட்டத்தைப் பற்றிக்கூட நாம் யாவரும் அவ்வளவு ஆழ்ந்த கருத்தோடு உணராது போயினும், பண்ணும், அது பாடலோடு பொருந்து மாற்றினையும் நாம் நன்கு உணர்ந்தே விடுகின்றோம்.

பின்னர் இதன் வழியேனும் கண்ணோட்டத்தினை மிக நன்றாக உணர்ந்துவிடக் கூடுமாதலான் வள்ளுவரும் நுண்ணிய கருத்தாம். பண்ணமைதியின் உவமையைக் கண்ணோட்டம் எனும் அதிகாரத்தில் வைத்துக் கூறினர் போலும்!!!

இதனை எத்துணை சிறப்பாக உணர்ந்திருந்தால், மேலும் இசைக்கலையின் நுட்பங்கள் பலவற்றையும் எத்துணை நன்கு உணர்ந்திருந்தால், நமது பரிமேலழகர், ‘பாடற்கியைபின்றேல்’ என்ற சொற்றொடர்க்கு ‘பாடலோடு பொருத்தமின்றியின்’ எனக் கூறவேண்டிய இடத்தில் ‘பாடற் றொழிலோடு பொருத்தமின்றியின்’ எனக் கூறிப்போந்து இருக்கவேண்டும்?

இவையாவும் தமிழறிந்தார் யாவரும் நன்கு சிந்திக்குமாறுவேண்டி இத்துடன் அமைதியாக அடியேனது புன்மொழிக்கும் செவிசாய்த் தருளிய தமிழ்ப் பெருமக்கள் யாவருக்கும் எனது பணிவான வணக்கத்தைச் செலுத்தி எனது பேச்சினை முடித்துக்கொள்கின்றேன்.

சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி.

நவமணித் தேர்ச்சியில் தமிழரது கலையுணர்ச்சி.

[K. சோமசுந்தரம் பிள்ளை, B. A., B. L., தஞ்சை.]

‘கல்லெல்லாம் மாணிக்கக் கல்லாமோ’ என உலக வழக்கின்கண் வராரிற்கும் தொடர்மொழி உலக வியற்கையினை நன்கு முடிவுகட்டி உரனுடைய கருத்துக்களை எளிதே தெளிதற்காக எடுத்துரைக்கும் இயல்புடைத்து. கன்மணிகளில் பன்னிரு குணங்களொடு மேன்மை வாய்ந்துள்ளவை மாணிக்கம் என்பது.

‘மின்னிய நெருப்பிற் சேரினுந் தகட்டின்
மேவினும் வெயிலினுந் கரத்து
மன்னினு மோரந் தன்னினுந் தூக்க
மருவினுந் தேய்ப்பினும் பிறங்கிக்
கொன்னுறச் சிவந்து பார்க்க வந்தோங்கிக்
குச்சிமுன் பார்து சேர்ந்திடின்துன்முன்
பன்னிய வெளித்தாய் மத்தக சுத்தி
யுடையது பன்னிரு குணமால்’

(திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல்)

என்ற ஆற்றல் சான்ற நூற்பாவால் துணியப்படும். இதன்கண், கன்மணிகளின் இயற்கை செயற்கைகளின் இயைபையும் ஆற்றலையும் ஈன்கறிந்து எவ்வண்ணம் அவைகளின் குணங்களைப்பற்றி உண்மையியல் வழாதும், அறிவு நலத்தோடும் அழகுற நுவன்று ஆசிரியர் நினைத்திருக்கின்றனவென்பது பெரிதும் நினைவுகூர்ந்து கருத்திற் பதிக்கற்பாலது.

மாணிக்கங்கள் பொதுவாக, விரிந்து பார்து யாண்டுஞ் செல்லற்குரிய உயிர்ப்பாற்றலுடன் மேவும் உள்ளொளியுடன் சார்து, தளதளப்புடன் மலம் நீங்கி மிகச் சிவந்திருத்தல் வேண்டும். பெரும்பான்மையாக மலைகளிலும் அருவிகளிலும் இத்தகைய மணிகள் பளிங்குகளுடன் பல வண்ணங்களுடையதாய் காணக்கிடைப்பன. ‘மாமலை பயந்த காமருமணி’ என்பர் தமிழ்ச் சான்றோர்.

சந்தமு மகிலொடு முகில்பொதிந் தலம்பி
தவிழ்கன மணியொடு மிகுபளிங் கிடறி
ஏந்துவெள் ளருவிக ளெழிறிகழ் சாரல்
இடைச்சுர மேவிய விவர்வண மென்னே

என்ற பெருநெறித் தலைவராய் திருஞானசம்பந்தரது திருவாக்
கையுங் காண்க. பளிங்கு மணியகத்தே நலந்திவளும் மணிகள்,
மாணிக்கம், புருடராகம், நீலம், கோமேதகம், வயிடுரியம் என்
பன. இவற்றை,

‘ ஒருமைத் தோற்றத்தை வேறு வனப்பி
னிவல்கு கதிர்விழுஉ நலங்கெழு மணிகள் ’

என்பர் ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள். பளிங்கில் உற்பத்தியாகி
குணங்களால் வேறாகும் இத்தகைய மணிகளின் இயல்பு,

சுடர்கொள் மாணிக்கத் திறம்வகுப் பவரார்
சொல்லுவல் சுருங்கநான் கிடமும்
படருநால் வருணத் திலகிய பெயரும்
பன்னிரு குணமும் ரெட்டு
நெடியபுன் குறையுந் தகுமெழு நான்கு
நிறங்களும் பிறங்கிய விலையும்
இடமுறுபத்தி பாய்தலு மென்ன
வெழுவகை யிலக்கண முடைத்தால்.
கருதிடின் வலவை மாவலி கங்கை
கம்பனை கல்லனை யென்னுந்
தருசம னொளிசூழ் நதிகணை கிடமாம்
சாதிநான் கந்தணன் வெள்ளை
பரிவுறு மாசன் சிவப்புவாழ் வணிகன்
பச்சைசூத் திரன்கறுப் பவைதா
மருவிய பெயர்கோ மளங்குரு லிரந்தம்
பதுமரூ கம்பணை மணியே!

என்ற பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பிகளின் வாய்மொழியினாலும்
புலனாகின்றது. மற்றும் மாணிக்கங்களின் இயல்பனைத்தும் முற்
காலத் தமிழ் மக்கள் தெரிந்து பயன்கொண்டு விளங்கின
ரென்பது,

‘ குடுமிச் சேகரச் சமனொளி சூழ்ந்த
நிறைதரு நான்கி னிகழ்ந்தன குறியும்
குருவிந் தஞ்சொள கந்திகோ வாங்கு
சாதாரங் கம்மெனுஞ் சாதிக ணைக்கும்
தேக்கி நெருப்பிற் சேர்க்கினங் கையில்
துக்கினற் மகட்டிற் சுடர்வாய் வெயிலில்
குச்சையின் மத்தகக் குறியி னோத்தில்
நெய்த்துப் பார்வையி னேர்ந்து சிவந்தாங்கு

ஒத்த நற்குண முடைய பன்னிரண்டும்
 கருகி நொய்தாதல் காற்று வெகுளி
 திருகன் முடனே செம்ம னிறுகல்
 மத்தகக் குழிவு காசமிலைச் சுமி
 வெச்சம் பொரிவு புகைதல் புடாயம்
 சந்தை நெய்ப்பிவி யெனத்தகு பதினாறு
 முந்திய நூலின் மொழிந்தன குற்றமும்
 சாதகப் புட்கண் டாமரை கழுநீர்
 கோப மின்மினி கொடுங்கதிர் விளக்கு
 வன்னி மானுளம் பூவிதை யென்னப்
 பன்னுசா தூங்க வெளிக்குணம் பத்தும்
 செம்பஞ் சரத்தந் திலக முலோத்திரம்
 முயலின் சோரி சிந்தூரங் குன்றி
 கவிரல ரென்னக் கவர்நிற மெட்டும்
 குருவிந் தத்திற் குறித்தன நிறமும்
 அசோகப் பல்லவ மலரி செம்பஞ்சு
 கோகிலக் கண்ணீளிலவர் செம்பெனத்
 தருசௌ கந்தி தன்னிற மாலும்
 செங்கல் குராமலர் மஞ்சள் கோவை
 குங்கும மஞ்சிற் கோவாங்கு நிறமும்
 திட்டை யேறு சிவந்த விதாயம்
 ஒக்கல் புற்றாக் குருதி தொழுதினை,
 மணிகோ கனகங் கற்பம் பாடி
 மாங்கி சகந்தி வளர்காஞ் சண்டையென்
 ருங்கொரு பதின்மூன் றடைந்த குற்றமும்
 இவையெனக் கூறிய நிறையருட் கடவுள்

எனக் கல்லாடத்துச் செய்யுளான் [கூகூ] இனிது துணியப்படும்.

பளிங்கு மணிகளை ஒழுங்குபடக் கோத்துள்ள நூலிழை,
 அவற்றை ஊடுருவி உள்ளே கிடந்தாலும் புறத்தார்க்கு எளிதே
 புலனாகுமென்பது 'மணியிற் நிகழ்தரு நூல்போல' (1273)
 என்ற வள்ளுவர் வாக்கான் தெளியப்படும். பிறிதோரிடத்தில்
 பளிங்கினியல்பின் பெருமையும், அருமையும் தோன்ற 'அடுத்தது
 காட்டும் பளிங்கு' என வான்புகழ் வள்ளுவர் எழிலுற எடுத்தியம்பி
 யுள்ளார். மற்றும் பளிங்கு மணியில் முனைந்து தோன்றும்
 வனப்பினை மனத்துட்கொண்டு இவ்வாறருளிய வள்ளுவர் எஞ்
 ஞான்றும் வற்றாத நீரினை 'மணி நீர்' என்றும் பிறுண்டும்
 வழங்குவாராயினர். எனவே, பளிங்கு மணிகள், எழில் கனியத்
 திகழும் குன்றாத ஒளிநலனை யுடையனவென்பது வள்ளுவர்
 கருத்தாகும்.

காண்டற் கண், மாணிக்கம் மகிழ்ச்சியினை வினைக்கும் அழகினைத் தன்னகத்தே கொண்டது. மற்றும் அது மெய்யறிவு மெய்யின்ப நிலையில் பற்றுதற்குரிய செம்பொருளாயிருத்தலை, அறிவாற் சிவனெனப் போற்றப்படும் ஆளுடைய அடிகள் 'தில்லைச் சிற்றம்பலத்து மாணிக்கக் கூத்தன்' (திருக்கோவை-23) 'அக்கு மரவுமணிமணிக் கூத்தன்' (ஷெ 103) எனச் சுட்டுவதால் விளக்கப்படும். மாணிக்கம் போலும் அழகிய திருக்கூத்து எனப்படுதலால், கூத்தின் அழகு யாதென ஐயுற்று வினவுதலுமுண்டு. சிந்திக்கின், அழகுடையன யாவும் ஈடில்லா இன்பப்பயன் அளிக்கக்கூடியன. கூத்தினியல்பை யுணர்ந்து இன்பமுறுதற்குச் சிவஞானம் இன்றியமையாது வேண்டப்படும். பாவகம், ராகம், தாளம் என்ற இவை மூன்றும் ஒன்றுகூடிப் புலன்களிலும் பொறிகளிலும் பிரிவற இயைவதாயிருந்தால்தான் போழகு பெறப்படும். இதற்கெனப் பண் என்னும் பாட்டமைப்பும் எழுந்துள்ளது. பண்ணினை மெய்ப்பாடு புலப்படும்படிப் பாடி, பாவகத்தையும் பிடித்து, கழல்களில் தாளம் தவறாது ஆடிவிட்டால், உணர்ந்து அனுபவிப்பரின்பம் இணையிலாது நிலவிநிலைநிற்கும். எனவே, கூத்தின் நிலையே இத்தன்மையதென்றால் அம்பலத்தாடுவான் கூத்து யாவார்க்கும் பயன்படுதல் சான்று. இறைவன் மாயையாகிய திரையால் மன்னுயிர்களின் கட்புலனுக்குப் புலப்படாது சிதா காயத்தில் காந்து ஆடி, மாயா காரியமாகக் கட்புலனாக அமைந்த உடலத்தோடு கூடிய உயிர்களைக் கன்மத்தின்வழி, தன்னிச்சைப்படி ஆடச் செய்யாவிடில், இப்பாந்த உலகின்கண் உயிர்கள் இயங்குவதாயில்லை, பிறவியுமில்லை, வாழ்க்கையுமில்லை. அறிவினால் செய்யும் தொழில்களும் முகிழ்வதாயில்லை, நிகழ்வதாயில்லை. எவையும் இயற்கை வளர்ச்சியும் மாட்சியும் எய்தாது மழுங்கிப்போகும். இறை, தமக்கொரு பயனும் கருதாது மன்னுயிர்கள் பொருட்டு, அருளாய் நின்று ஐந்தொழிலை இயற்றுபராதலால் மாயையென்னும் திரையை நீக்கிக் காணவல்லார்க்கு இறவா உயிர்க்களேமேவி மெய்ச்சுடர் விசித் திகழும் திருமுகத்தழகுறு சிறு நகையுடன் இறைவன் புலப்படுவானென்க. எனவே மாணிக்கக் கூத்தின் எழில் விழுப்பம் எத்துணைச் சிறந்ததென்று தெளியப்படும். இஃதுபற்றியே மாணிக்கவாசகர், 'ஊழிமுகற் சிந்தாத நன்மணி வந்தென் பிறவித்தாழை பறித்து' (திருத்தோனோக்கம்) என மலர்ந்தருளியது ஈண்டறிக.

இறைவனது திருவருளாலே, இறைகாட்ட இறைவனையும், இறைவனையல்லாது தன்னையும், தன்னை மயக்கியிருந்த மாயா காரியங்களையும் கண்டுகளித்த ஆளுடைய அரசு,

‘பளிங்கினிழ லுட்பதித்த சோதியானைப்

பசுபதியைப் பாசுபத வேடத்தானை

விளித்தெழுந்த சலந்தானை வீட்டினானை

வேதியனை விண்ணவனை மேவியைம்

அளந்தவனை நான்முகனை யல்லல்தீர்க்கு

மருமருந்தை யாமாறறிந்தே னுள்ளம்

தெளிந்தெறும்பி யூர்மலைமேல் மாணிக்கந்நிதூச்

செழுஞ்சுடரைச் சென்றடையப் பெற்றேறானை

எனத் திருத்தாண்டகச் செவ்வரையால் இனிது புலப்படுத்துவார். ஈண்டு தன்னுள்ளே இறைவனைக் காண்டல், ‘பளிங்கினிழலுட்பதித்த சோதியைக் காணுதல்போல்வதா யிருந்ததென்ற ஓடியே பளிங்கில் உற்பத்தியாகும் மாணிக்கச் செழுஞ்சுடரின் சிறப்பினைத் துணிந்து மெய்ப்பிக்கச் சாலும். மற்றும் இறையைக் கண்ட அப்பருக்கு இறைவரது காட்சியன்றி பிறிதொரு காட்சி வேறில்லையாதலால் அதனைப் புலப்படுத்த இறைவனை, ‘பளிக்கு வடம் புனைவர்’ என்றும், மாணிக்கம்போல் ‘செழுஞ்சுடர் நற்சோதி மிக்க உருவே’ என்றும்,

செம்பொன்னை நன்பவளந் திகழுமுத்தைச்

செழுமணியைத் தொழுமவர் தஞ் சித்தத்தானை

வம்பவிழு மலர்க்கணைவே ஞாலக்கநோக்கி

மகிழ்ந்தானை மதற்கச்சி மன்னுகின்ற

கம்பனையெங் கயிலாய மலையான்றன்னைக்

கழுகினெடு காசுத்தன் கருதியேத்தும்

நம்பனையெம் பெருமானை நாதன்றன்னை

நாரையூர் நன்னகரிற் கண்டேறானை

என்றும் விளக்கமாக எடுத்திசைப்பாராயினர். கதிர்விடும் குற்ற மற்ற மாமணி சிறப்புடையதாதல்பற்றி இறைவனைத் தோளா மணி, கோவாமணி, மலையிடைப் பிறவாமணி, மறுவறு சிறப்பின் மாசிலாமணி, என சைவசமய குரவர்கள் மகிழ்ந்துரைப்பர். இவ்வாற்றால் பளிங்கில் இயல்பாக உற்பத்தியாகும் மாணிக்கங்களின் மாண்பும், செவ்வியும் தெற்றென உணர்ந்து கொள்ளப்படும்.

(தொடரும்)

ஔர் மதிப்புரை.

* கங்காதேவி எழுதிய மதுரா விஜயம்.

[நி. கந்தசாமி பிள்ளை, பள்ளியகரம், தஞ்சாவூர்.]

இந்த சம்புவராயர்கள் இடைக்காலத்தில் விக்கிரமசோழன் (1118—1133) காலந்தொடங்கி சோழர் பேரரசு இய்திஎய்தும் வரை சோழர்களுடைய படைத் தலைவர்களாகவும், அவர்களுக்கு அடங்கிய குறுநில மன்னர்களாகவும் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். செங்கேணி நாலாயிரவன், அம்மையப்பன், இராஜேந்திர சோழ சம்புவராயன், இராஜ நாராயணன் என்ற பெயர்களைக்கொண்ட ஒருவன் விக்கிரமசோழன் காலத்தில் தலையெடுக்கின்றான். இவன் வடஆற்காடு மாவட்டத்தில் நீர்நிலைகளை அமைத்தல், கோயில்களைக் கட்டுதல், ஊர்களில் குடிகளை வளம்பெறச் செய்தல் முதலிய நாட்டுத் தொண்டினால் மக்களுடைய அன்பைப் பெற்றிருந்தான். இவன் எடுப்பித்த அம்மை விண்ணகர் திருவிருந்தாழ்வார் கோயிலுக்கு உத்தமசோழவள நாட்டிலிருந்த (வடவாற்காடு மாவட்டம்) மக்கள், ஒரு ஊரைத் தேவதானமாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இச்செய்தி விக்கிரம சோழனுடைய பதினொராவது (1129 கி. பி.) அட்சியாண்டின் கல்வெட்டு ஒன்றில் காணப்பெறுகிறது. அக் கல்வெட்டில் “செங்கேணி சம்பகராஜன் நாலாயிரவன் அம்மையப்பன் என்கிற முந்தாற்றுப் பள்ளி இராஜேந்திர சோழச் சம்பகராஜன்” என இவன் பெயர் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. இவன் ‘இராஜேந்திர சோழன்’ பெயரைச் சிறப்புப் பெயராகக் கொண்டிருப்பதால், குலோத்துங்கச் சோழனது, முற்பெயராகிய இராஜேந்திரன் என்பதைச் சிறப்புப் பெயராகக் கொண்டவனாக வேண்டும்; அல்லது இரண்டாம் இராஜேந்திரனது (1052—1063) பெயரைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்; இரண்டினுள் இவன் கொண்டது எது என்பது தெரியக்கூடுமானால் இவனுடைய அரசியல் கொள்கைகளையும் பேராசர்பால் வைத்துள்ள அன்பையும் ஒருவாறு எண்ணிப்பார்க்கலாம். இந்தச் சம்புவராயர்கள் ஒரு குடியினராகவிருந்தாலும் சில கிளை யாகப் பிரிந்து, சிலகாலம் ஒரு தலைவனுக்கு உட்பட்டும், சில காலம் சில தலைவர்களைக்கொண்டும் வாழ்ந்திருக்கக்கூடும். சோழர் பேராசிர்நாளுக்குநாள் இவர்கள் செல்வாக்கு வளர்ந்துகொண்டே வந்திருக்கிறது. விக்கிரம சோழனுடைய பதினொராவது ஆட்சி

* மதுராவிஜயம் — வடமொழிநூல் — கங்காதேவி இயற்றியது. ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு. பதிப்பாசிரியர் திரு. S. திருவேங்கடாச்சாரியார் — அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் வெளியீடு.

யாண்டில், முற்கூறிய சம்புவராயன் ஒரு கோயிலுக்கு, அர்த்தி சாமம் அமுதுபடையல் கட்டளைகளுக்காக சில வரிகளால் வரும் தொகையை விடக்கூடிய நிலையிலிருந்திருக்கிறான். இரண்டாம் குலோத்துங்கனது (1133—1146) மூன்றாவது ஆட்சியாண்டில், வடவாற்காடு சீயமங்கலத்தில், நாட்டவரும் சம்புவராயரும் உடனிருந்து ஒரு கொலை வழக்கை முறை செய்திருக்கிறார்கள். அதில் குற்றவாளியாக இருந்த சம்புபுரத்தவனுனை பள்ளிச்செல்வன் என்பவன் அந்தக் கொலையை எண்ணமின்றித் தவறுதலாகச் செய்திருந்தபடியால் கொலைக்குக் கொலைவாங்காது துணுண்டார் கோயிலுக்கு அரைவிளக்குப் போடுவதற்கான தொகையைக் கொடுப்பதென முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். 'நாட்டவரும் சம்புவராயரும் உடனிருந்து' என்னும் குறிப்பு கருத்ததக்கது. மேற்கூறிய சோழனது ஆறாவது ஆண்டில், எதிரிலி சோழ சம்புவராயனுடைய படைத் தலைவர்களில் ஒருவன் மற் றொரு படைத் தலைவனைக் கொல்ல இறந்த படைத் தலைவனின் மனைவி உடன்கட்டை ஏறினாள்; இவ்விருவரையும் சிறப்பிப்பதற் காகக், கொன்ற படைத் தலைவன், இரண்டு விளக்குகள் போடு வதற்காகக் தொண்ணூறு ஆடுகளும், முப்பத்தோரு பசுக்களும் கொடுத்திருப்பதாக திருக்கழுக்குன்றக் கல்வெட்டு ஒன்று கூறு கிறது. மேலும், பத்தாவது பதினேராவது ஆண்டுகளில் செங்கேணி அம்மையப்பன் கண்ணுடைய வள்ளல் என்னும் விக்கிரமசோழ சம்புவராயன் என்பவன் வடவாற்காடு மாவட்டம் சோழபுரத்திலும் திருவல்லத்திலுமுள்ள கோயில்களுக்குச் சில வரிகளால் வரும் தொகைகளைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்திருக் கிறான். இரண்டாவது ராஜராஜன் ஆட்சியில் (1146—1163) அம்மையப்பன் சீயன் பல்லவாண்டான் என்னும் இராஜநாராயண சம்புவராயன் என்பவன் தென்னாற்காடு, செங்கற்பட்டு மாவட்டங்களிலுள்ள கோயில்களுக்குக் காணிக்கையாக நிலம் விட்டிருக்கின்றான். நித்தவிநோத சம்புவராயன் மனைவி சோறு டையாள் என்பவள் தென்னாற்காட்டு மாவட்டத்திலுள்ள ஒரு கோயிலுக்கு விளக்குப் போடுவதற்காக முப்பத்திரண்டு பசுக்கள் கொடுத்திருக்கிறாள். இங்கு வரும் இராஜநாராயண சம்புவராய னுக்கு அச்சிறப்பாக்கத்தின் பாடிக்காவல் உரிமையுடையதாக விருந்திருக்கிறது.

இரண்டாவது இராஜாதி ராஜன் ஆட்சிக் காலத்தில் (1163-1178) சம்புவராயர் வலாற்றுள், கருத்தக்க நிகழ்ச்சி ஒன்று தெரிகிறது. இவர்கள் ஒரு குடியினராயினும் பல கிளையாகப் பிரிந்து ஒவ்வொரு கிளையினர் ஒவ்வொரு ஆட்சிக்காலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்று இருந்திருக்கிறார்கள். இரண்டாவது

இராஜாதி ராஜன் காலத்தில் தென்னாற்காடு செங்கற்பட்டு மாவட்டங்களிலிருந்த கிளையினரே சோழர் பேரரசின் நன்மதிப்பைப் பெற்றிருந்தார்கள் என நாம் எண்ணலாம். இவ்வாட்சியில் காணப்பெறுகிற செங்கேணி அம்மையப்பன் சம்புவராயன், எதிரிலி சோழ சம்புவராயன், அம்மையப்பன் பாண்டிநாடு கொண்டான் என்கிற கண்டர் சூரியன் சம்புவராயன், செங்கேணி அம்மையப்பன் சீயன் பல்லவாண்டான் என்னும் இராஜ நாராயண சம்புவராயன் என்போர் எல்லோரும் இப்பகுதியில் தொடர்புடையவர்களேயாகும். இரண்டாம் இராஜாதி ராஜன், பாண்டியரோடும் இலங்கையரசரோடும் செய்த போரில், இந்தச் சம்புவராயர்கள் படைத் தலைவர்களாகப் போயிருக்கிறார்கள்; செங்கேணி அம்மையப்பன் பாண்டி என்கிற இராஜராஜ சம்புவராயன் தன்பாட்டன் பெயரை அம்மையப்பன் குலமாணிக்கம் பாண்டிநாடு கொண்டார் எனக் குறிப்பிடுகின்றான். இலங்கையரசன் படையெடுப்பால் சோழநாட்டிற்கு நோக்கடிய பெருங்கேடுகளுக்கு அஞ்சி, தெய்வத்திருவருளால் அத்தகைய கேடுகளைத் தடுத்த விடலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன், எதிரிலி சோழசம்புவராயன் என்பவன், உமாபதிதேவர் என்கிற ஞானசிவதேவரைக் கொண்டு வழிபாடு இயற்றி, அவ்வழிபாட்டின் நோக்கப்படி இலங்கையர் தோல்வியுற்றதும் அந்த ஞானசிவதேவருக்கு ஆலப்பாக்கம் (செங்கற்பட்டு மாவட்டம்) என்னும் ஊரை இறையிலி ஏகபோகமாகக் கொடுத்திருக்கிறான்.

தென்பகுதிச் சம்புவராயர்கள் போக்கு இவ்வாறாக, வடபகுதியில் அதாவது வடவாற்காடு மாவட்டத்தில் இருந்த சம்புவராயர்கள் போக்கு மாறுபட்டதாகத் தோன்றுகிறது. இவர்கள், தங்கள் பல கிளையினராகவிருப்பினும் ஒன்றுசேர்ந்து தங்கள் குடியை வலுப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும் என்ற நோக்கமுடைய வராயினர். இவர்கள் இவ்வாறு நோக்கம் கொண்டதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை ஆராய்ந்து வெளியிடல் வரலாற்றுப் பகுதியின் கடமைகளில் ஒன்றாகும்; இத்தகைய ஆராய்ச்சிகள், வரலாற்று நூல்களால் மக்கட்கு உளதாகும் பயனைப் பெருக்குவனவாகும். நிற்க, வட பகுதிச் சம்புவராயர்களில் செங்கேணி மிண்டன் சீயன் பல்லவாண்டான் என்பவன் ஒரு புறமும், செங்கேணி அத்திமல்லன் என்கிற இராஜேந்திர சோழ சம்புவராயனும் ஒதுவான் என்கிற இராஜகம்பீர சம்புவராயனும் ஒருபுறமுமாகச் சேர்ந்து ஒரு அரசியல் நட்புரிமை ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டார்கள். இந்த ஒப்பந்தம் கி. பி. 1173 அளவில் வெளிப்படையாகச் செய்துகொள்ளப்பெற்றிருக்கிறது. சோழர் பேரரசின் வீட்சிக்குத் துணையாகப் புதைபட்டிருந்த

பல வித்துக்களில், இவ் ஒப்பந்தம் சம்புவராயர்கள் இட்ட வித்தின் முதல் முளை எனக் கொள்ளலாம்.

முன்றாவது குலோத்துங்கன் ஆட்சியில் (1178—1216) சம்புவராயர்கள், வடபகுதி தென்பகுதி என்ற பிரிவுக்குள் அடங்காமல் கலந்து தோன்றுகிறார்கள். ஒரு பகுதியினர் சோழர் பேரரசின் ஆட்சியாளர்களாகவும் குலோத்துங்கனுடைய அன்பையும் நம்பிக்கையையும் பெற்றவர்களாகவும் மற்றொரு பகுதியில் தனித்த நிலையில் தங்களுடைய வலிமையைப் பெருக்கிக்கொள்ளுபவர்களாகவும் இருந்தார்கள். பேரரசன் நம்பிக்கையைப் பெற்றவர்களில், தென்னாற்காடு மாவட்டம் திருவக்கரை சந்திரமௌலீஸ்வரர் கோயிலில் கண்டர் சூரியன் என்னும் ஆயிரக்கால் மண்டபம் கட்டிய அம்மையப்பன் கண்டர் சூரியன் சம்புவராயன் என்னும் பாண்டிநாடுகொண்டானையும், அந்த மாவட்டத்திலேயே பல கோயில்களுக்குப் பல தொண்டுகளுக்குப் பொன் கொடுத்த அம்மையப்பன் பாண்டி என்னும் இராஜராஜ சம்புவராயனையும், காஞ்சிபுரத்தில் விளக்குக்கும் பாலுக்குமாக நற்பது பசவும் ஒரு காளையும் கொடுத்த அம்மையப்பன் கண்ணுடைப் பெருமாள் என்கிற விக்கிரம சோழ சம்புவராயனையும், அச்சிறப்பாக்கம் கோயிலுக்கு சில ஊர்களையும் வரி வருமானங்களையும் கொடுத்த அத்திமல்லன் குலோத்துங்கசோழ சம்புவராயனையும், (வடவாற்காட்டு மாவட்டம் சீயமங்கலத்தில் கல் மாளிகை ஒன்று கட்டியவனும் அங்கள்ள கோயிலுக்குப் பன்னிரண்டு வேலி நிலம் விட்டவனும் இவனேயாகலாம்) காஞ்சிபுரம் அத்தியூர் அருளாளப் பெருமாளுக்குப் பல வரிகளின் வருமானங்களைக் கொடுத்த அம்மையப்பன் மகன் சோழப்பிள்ளை என்கிற சோழ சம்புவராயனையும் கூறலாம். இவர்களில் குலோத்துங்கசோழ சம்புவராயன் என்பவன் சோழர் பேரரசின் ஆட்சித் தலைவனாக வடவாற்காடு மாவட்டத்திலிருந்து அங்கு பேரரசின் ஆணையை வன்மையாக நிலைநாட்டும் முயற்சியில் ஈடுபட்டவனாகவும் இருக்கலாம்.

தனித்த நிலையில் தங்கள் செல்வாக்கைப் பெருக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட சம்புவராயர் பகுதியினர், முன் ஆட்சியிலும் இவ் ஆட்சியில் விரிவான ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர்; முன் ஆட்சியில், தங்கள் குடியினருக்குள் நட்புரிமை ஒப்பந்தம் செய்திருந்தனர்; இப்பொழுது, சூழ்ந்துள்ள மற்ற குடித்தலைவர்களுடனும் குறுநில மன்னர்களுடனும் ஒப்பந்தம் செய்யத் தொடங்கினர். வடவாற்காட்டு மாவட்டத்தில் கூடல் ஆரச நாராயண ஆளப் பிறந்தான் என்னும் காவராயனும், செங்கேணி வீரசோழன் அத்திமல்லன் என்னும் குலோத்துங்க சோழ சம்புவராயனும்,

ஆளப்பிறந்தான் எதிரிலி சோழ சம்புவராயனுக்கு எதிராக ஒரு ஒப்பந்தம் செய்திருக்கிறார்கள். தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில், இரண்டு குடித் தலைவர்கள், செங்கேணி அம்மையப்பன் இராஜ ராஜ சம்புவராயனுக்கு மாறாத நட்பும் கடமையும் உடையவர்களாக இருப்பதாக உறுதிக்கொடுத்திருக்கின்றார்கள். திருவாமாத்தூரில், கோவன் என்கிற நீலகங்கராயன் என்பவன், தான் சில நிலங்களைப் பெற்றுக்கொண்டதற்காக இராஜராஜ சம்புவராயன், இராஜராஜ மூவேந்தராயர், ஜன்னாக மூவேந்தராயர், உலகுயக்கொண்ட காடவராயன் என்பவர்களுக்கு மட்டுமே துணையாக வருவதாகவும் பிறருக்குத் துணையாக வருவதில்லை என்றும் ஒரு நிலைமைத் திட்டம் செய்திருக்கின்றான். செங்கம் என்ற ஊரில், மலையன் வீணையை வென்றான் என்னும் கரிகாலச் சோழ ஆடையூர் நாடாள்வானும், செங்கேணி அம்மையப்பன் அத்திமல்லன் என்கிற விக்கிரமசோழ சம்புவராயனும் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்திருக்கிறார்கள். சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள ஆறகமூரில் அம்மையப்பன் அழகிய சோழன் என்னும் எதிரிலி சோழ சம்புவராயன் ஒருபுறமும் பொன்பாப்பின வாணகோவரையர், குலோத்துங்கசோழ வாணகோவரையர், மைத்துனனார் காடவராயர் ஒருபுறமுமாக ஒரு ஒப்பந்தம் செய்திருக்கிறார்கள். இங்கு மைத்துனனார் என்பது சம்புவராயன் மைத்துனன் எனவும், காடவராயர் என்பது கோப்பெருஞ்சிங்கன் மாபினர் எனவும் ஐயாக்கூடியதாகவயிருக்கிறது. திருவெண்ணையல்லூர் கல்வெட்டு ஒன்று, மோகாண்டார் என்னும் சோழிங்கதேவனும், அழகிய சீயன் சம்புவராயனும், அழகிய பல்லவன் கோப்பெருஞ்சிங்கதேவன் தாயார் வைகுண்டத்து எம்பெருமான் கோயிலில் எடுப்பித்த பெரிய பிராட்டியாருக்கு நிலங்கள் விட்டதைக் கூறுவதும் இங்கு கருதத்தக்கது.

மூன்றாவது ராஜராஜன் காலத்தில் (1216—1246) சோழர்களது ஆட்சியின் சரிவு வெளிப்படையாகத் தெரியத் தொடங்கியதோடு பேராசின் குறுநில மன்னர்களே பேராசுக்கும் குழிதோண்டுகின்றார்கள் என்பதும் உறுதியாயிற்று. இந்த ஆட்சியில் சம்புவராயர்களுடைய முயற்சிகள் எவ்வாறு இருந்திருக்கும்? ஆனால், பேராசனது ஆட்சியாண்டைக் குறிப்பிட்டு, செங்கேணி அம்மையப்பன் அத்திமல்லன் என்கிற இராஜேந்திர சோழ சம்புவராயனும், செங்கேணி அம்மையப்பன் இராஜராஜ சம்புவராயனும், பல்லவாண்டார் எதிரிலி சோழ சம்புவராயர் மகன் அழகிய சீயன் என்னும் அழகிய சோழச் சம்புவராயனும், மிண்டன் சீயன் அம்மையப்பன் என்கிற எதிரிலிச் சோழச் சம்புவராயனும், செங்கேணி வீராசனி அம்மையப்பன் தனி நின்று வென்றான்

தன்வாசி காட்டுவான் அழகிய சோழன் எதிரிலியும், வடபகுதி தென்பகுதிகளில் கோயில்களுக்கு நிலமும் விளக்குகள் போடுவதற்கு ஆடுமாடுகளும் கொடுத்திருப்பதெல்லாம் வெளித் தோற்றத்திலாவது இவர்கள் சோழர் பேரரசில் தொடர்புடையவர்கள் என்பதைக் காண்பிப்பனவாகும். சம்புவராயர்கள் எக்காலத்திலேனும் சோழர்களிடத்து குறுநிலமன்னராகவேனும், படைத் தலைவர்களாகவேனும், ஆட்சித் தலைவர்களாகவேனும் உண்மையுடன் இருந்திருக்கிறார்களா என்பதும் சோழர்கள் இவர்களில் சிலருக்குச் செய்த சிறப்புக்களெல்லாம் அன்பினாலா அச்சத்தாலா என்பதெல்லாம் ஆராயவேண்டுமெனவேயாகும். இவ்வாராய்ச்சிக்குக் கல்வெட்டுக்களை நுணுகி ஆராய்தலோடு வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கருவிகள் எல்லாவற்றையும் பயன்படுத்தவேண்டும். இத்தகைய ஆராய்ச்சிகளால் தென்னாட்டு வரலாற்றில் சில சிக்கலான பகுதிகள் தெளிவடையலாம்.

மூன்றாம் இராஜேந்திரனது காலத்தில் (1246—1257) சோழர் பேரரசு விரைவாகச் சரிந்து வீழ்ச்சியடைந்தது; இவனே இறுதியான சோழப் பேரரசன். இதுகாறும் வெளித் தோற்றத்துக்கேனும் சோழர்களை ஒட்டிக்கொண்டிருந்த சம்புவராயர், அற்ற குளத்தில் அறுநீர்ப் பறவைபோல் பறந்துவிட்டார்கள். இப்பேரரசின் வீழ்ச்சி சம்புவராயர்களின் நெடுநாள் எண்ணமாகிய தனியரசுக்கு இடங்கொடுத்தது. சோழப் பிள்ளையாக விளங்கிய அழகிய சோழன் என்னும் எதிரிலி சோழச் சம்புவராயன், இதுகாறும் சோழர்களுடைய குறுநில மன்னனாக வடவாற்காட்டுப் பகுதியை ஆட்சிசெய்து வந்தவன் கி. பி. 1252ல் தன் பெயரை 'அழகிய பல்லவன்' என்று மாற்றிக்கொண்டு தெலுங்கு சோழனாகிய விஜயகண்ட கோபாலனது குறுநில மன்னனாகத் தன்னைக் கூறிக்கொண்டு தான் முன்பு ஆட்சி செய்த நாட்டையே சோழர்களுடைய தொடர்பை விலக்கி உண்மையில் தனி அரசனாக ஆட்சி செய்யத் தொடங்கிவிட்டான். இவன் நார்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே செய்த முயற்சி இப்போது பயனளித்து விட்டது. அழகிய சோழன் அழகிய பல்லவனான! சோழப் பிள்ளை சோழர்க்குக் கூற்றுவனாயினான்! அத்திமல்லன் சம்புகுலப் பெருமாள் என்கிற இராஜகம்பீர சம்புவராயன் கி. பி. 1224-5ல் தனி அரசனாக எழுந்தான். ஒருக்கால், இவன் 54 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பேரரசன் ஆட்சி ஆண்டோடு தன் ஆட்சி ஆண்டையும் குறிக்கும் வகையில் தன்னைத் தனி அரசராக எண்ணிக் கொண்ட அம்மையப்பன் பாண்டி என்கிற இராஜராஜ சம்புவராயன் மரபினனாகியிருக்கலாம். கி. பி. 1257—8ஆம் ஆண்டு கல்வெட்டு ஒன்று இராஜராஜ சம்புவராயன் என்பவன் மிகவும்

நெருக்கமாக விஜயகண்ட கோபாலனை ஒட்டிக்கொண்டு விஜய கண்டனது 'பிள்ளையாராக' சிறப்பித்துக்கொள்ளுவதைக் காட்டுகிறது. பின்னர் தெலுங்குச் சோழர்களை அடக்கிப் பாண்டியர்கள் ஆணை நெல்லூர் வரையில் பரவத் தொடங்கியவுடன், இந்தச் சம்புவராயர்கள் பாண்டியர்களுக்கு உள்ளடங்கிய சிற்றரசரானார்கள். சம்புவராயர் நாடு வடக்கேயிருந்தபடியாலும், பாண்டியர்கள் கண்காணிப்பு சிறிது குறைந்துவந்தபடியாலும், சம்புவராயர்கள் தனியரசர்களாகத் தலை எடுக்கத் தொடங்கினார்கள். அவ்வாறு முதன்முதல் தலை எடுத்தவன் குலசேகரர் சம்புவராயன் என்பவன். குலசேகரன் என்பது பாண்டிய மன்னனுக்கு இவன் அடங்கியவன் என்பதைக் குறிப்பதற்காகக் குலசேகரன் என்னும் பாண்டியன் பெயரைச் சிறப்புப் பெயராகக் கொண்டது. சோழர்களைப்போல் தாழ்வுறாது பாண்டியர்கள் பேராசர்களாக நிலிக்கொண்டிருந்தபடியால் பெயரளவிலாவது அவர்களோடு ஒட்டியிருப்பது தங்களுக்கு வலிமையாகும் என்று எண்ணிச் சிலகாலம் வரையில் அத் தொடர்பைப் பெயரளவில் வைத்திருந்தார்கள்.

தனியரசாகத் தாங்கள் ஆளவேண்டுமென்ற எண்ணம் சம்புவராயர்களுக்கு கைகூடிவிட்டது. அவர்களும் கி. பி. 1278ல் தொடங்கி, கி. பி. 1363 வரையில் என்பத்தைத்து ஆண்டுகள், வடவாற்காடு செங்கற்பட்டு மாவட்டங்களைப் பெரும்பகுதியும் கொண்டதும் காஞ்சிபுரம், விரிஞ்சிபுரம் என்னும் தலைமைப் பட்டணங்களையும், படைவீடு என்னும் மலையாளையும் உடையதுமான நாட்டை, ஆண்டார்கள். இவர்கள், படைவீட்டு இராச்சியம் என்றும் இராஜ கம்பீர இராச்சியம் என்றும் பெயர் பெற்றது.

இராஜகம்பீர நாடு என்பது சம்புவராயர் நாட்டுக்கு மட்டுமே தனி உரிமையுடைய பெயரன்று. சம்புவராயர்களது சிறப்புப் பெயரையேகொண்டு எழுந்தனவுமல்ல. இரண்டாம் இராஜராஜ சோழனின் சிறப்புப் பெயர்களில் ஒன்றாகிய "இராஜ கம்பீரன்" என்னும் பெயரைப் பலரும் சிறப்பாகக்கொண்டிருக்கிறார்கள். முதலாவது ஜடாவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் தன் ஏழாவது ஆட்சி ஆண்டில் 'இராஜ கம்பீரன்' என்னும் பட்டத்தைச் சூடியிருக்கிறான். (தென் பாண்டிநாட்டின் ஒரு பகுதி 'இராஜகம்பீர வளநாடு' என வழங்கப்பெற்றதாயும் பாண்டிய நாட்டிற்கே அப்பெயர் கூறுவதுண்டு எனவும் கொள்வாரும் உண்டு.) திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம் லால்குடி கல்வெட்டு ஒன்றில் சேதியாயன் ஒருவன் தான் பல இடங்களிலும் வாங்கியுள்ள நிலங்களைத் தொகுத்து

“இராஜகம்பீரன் கூற்றார்” எனப் புதுப் பெயரிட வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்ட செய்தி தெரிகிறது; தஞ்சை மாவட்டம் திருப்பனந்தாளில் தேவகன்மிகளும் கோயிற் கணக்கனுமாகச் சேர்ந்து, விழாக் காலங்களில் இறைவன் திருவுருவத்தைக் கொள்ளிடத்துக்குக் கொண்டுபோவதற்காக ஒரு திருவிதி “இராஜகம்பீரன் திருவிதி” என்ற பெயரில் அமைப்பதற்கும் அத்திருவிதியின் இருபுறமும் தென்னை மரங்கள் எழுதாற்றைம்பதுவைத்து அதன் வருவாயை விளக்குப் போடுவதற்குப் பயன்படுத்துவதற்காகவும் நிலம் விட்டிருக்கிறார்கள். இராஜகம்பீரநல்லூர்கள் பல இருந்திருக்கின்றன. தஞ்சை மாவட்டம் பாபநாசத்துக்கு அடுத்த திருப்பாலத்துறை திருக்கோயிலில் கீழைத் திருநடை மாளிகையில் அமைத்துள்ள திருஞானசம்பந்தீஸ்வரம் உடையாருக்கு திருச்சிறுமம்பலநல்லூரிலும் இராஜகம்பீரநல்லூரிலும் நிலம் வாங்கியிருக்கின்றார்கள். திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் கி. பி. 1427-ல் பிறந்த ஒரு ஆகாஷில் காவிரியின் தென்கரை ‘இராஜகம்பீர வளநாட்டில்’ இருப்பதாக எழுதியிருக்கிறது. அருணகிரிநாதர் திருப்புக் கழம் ஒன்றில்,

“ ஏழ்தலம் புகழ் காவேரி யால்விளை

சோழ மண்டல மீதே மனோகர

ராஜ கெம்பீர நாடாளு நாயக — வயலூர்”

என வருவது இங்கு கருதத் தக்கது. ஆனால் அவர், மற்றோரிடத்துக் கூறும்

“ராஜகெம்பீர வளநாட்டு மலைவளர்-தம்பிரானே” என்பதிலுள்ள ‘மலை’ நாடும் மலையும் சம்புவராயர்கள் நாட்டையும் மலையையும் குறிக்கவும் கூடும். இராஜகம்பீரப்பெயர் சம்புவராயர்களுக்கே உரியது எனச் சில கருத்துக்கள் நிலவுவதால் இத்துணைக் கூறவேண்டியதாயிற்று. மதுரா விஜயத்தில் கூறப்பெறும் இராஜகம்பீர ராஜ்யம் என்பது சம்புவராயர்கள் ஆட்சி செய்த நிலப்பகுதியே என்பதில் ஐயம் வேண்டுவதில்லை.

குறுநில மன்னர் என்ற நிலையை விட்டுத் தனி அரசாகச் சம்புவராயர்கள் ஆட்சிசெய்த எண்பத்தைந்து ஆண்டுகளில், கி. பி. 1278—1304 வரை குலசேகரச் சம்புவராயனும், கி. பி. 1304—1322 வரை வீர சம்புவராயனும், கி. பி. 1322—1338 வரை ஏகாம்பர சம்புவராயன் என்னும் வென்றமண்கொண்டான் I ம், கி. பி. 1339—1359 வரை இராஜ நாராயண சம்புவராயனும், கி. பி. 1359—1363 வரை இரண்டாவது வென்றமண்கொண்டானுமாக ஐவர் ஆட்சி செய்திருக்கின்றனர்.

(தொடரும்)